

СВЕЩЕНИ ДУМИ НА УЧИТЕЛЯ

ПРИВЕТЪ КЪМЪ УЧЕНИКА

София – 2002

КЪМЪ ДУШИТЪ, КОИТО ЧАКАТЪ

Това, за което копнѣте, иде!

**Това, което храните въ душитѣ
си, е реалността на утрешния день!**

**Елате въ страната на вѣчната
пролѣтъ!**

**Елате въ страната на вѣчното
подмладяване!**

Елате въ страната на радостта!

Елате въ страната на Любовта!

Тя е тъй близо до васъ!

Тамъ нѣма болести и смъртъ.

**Елате и приемере съкровищата,
които ви се падатъ.**

**Елате въ страната, дето ще на-
мѣрите тия, които ви познаватъ, и
които вие познавате.**

КОГАТО СЛЪНЦЕТО ГРЪЕ

Когато слънцето гръе, земята се пробужда, изворитѣ бликватъ и протичатъ, вѣтроветѣ духатъ, цвѣтята цвѣтятъ, дърветата даватъ своя плодъ и човѣкъ се пробужда и започва да мисли.

Тая книга е *за ученика!*

Тая книга е *за всички!*

Защото всѣки човѣкъ е дошълъ на земята, за да се учи.

Всѣки човѣкъ е дошълъ на земята, за да стане ученикъ.

Тая книга е *за всѣкиго!*

Животното се е научило да чувствува.

А човѣкъ е дошълъ на земята, за да мисли.

Вселената е предметно учение заради него. Той е призванъ да се учи.

„Направилъ го е малко по-долу отъ ангелитѣ“.

Човѣкъ се учи, а ангелитѣ служатъ.

Това, което тѣ сж учили, сега го прилагатъ, като слугуватъ.

Хората сж ученици, а пѣкъ ангелитѣ – служители.

**За да може нѣкой да слугува,
трѣбва да е билъ ученикъ.**

**Служенето е по-високо отъ обик-
новеното учене.**

**Небесниятъ слуга седи по-горе
отъ земния ученикъ.**

**„Синъ Человѣчески не дойде да
Му послужатъ, а да послужи“.**

**Ученикътъ се учи, а Учителътъ
служи!**

ПЖТЪТЪ НА УЧИТЕЛЯ:

Обичай съвършения пжть на
Истината и Живота.

Постави *Доброто* за основа
на дома си, *Правдата* за мѣрило,
Любовта за украшение, *Мжд-*
ростъта за ограда и *Истината*
за Свѣтило.

Само тогава ще *Ме* познаешъ, и
Азъ ще ти се изявя.

Богъ

Туй, което образува вѣчния коп-
нежъ на човѣшката душа и което
тя търси въ хилядитѣ форми, е
Любовта – Богъ.

Най-великото въ живота на уче-
ника е стремежътъ му нагоре – къмъ
това вѣчно благо.

2

Учительтъ

Учительтъ самъ извиква своитѣ
ученици.

И ученицитѣ познаватъ *гласа Му*.

3

Ученикътъ

Когато ученикътъ намѣри своя
Учитель, той е *близо при Бога*.

4

Любовъ
къмъ Бога

Ученикътъ започва съ Любовта.
„Ако ме любите, ще упазите
моето Слово“.

Обичай първо Оня, Който вина-
ги е билъ вѣренъ и неизмѣненъ въ
Любовта Си къмъ тебъ.

Обичай *Този*, Който ти е далъ
живота и всички условия.

5

Тритѣ
принципа

Истината изключва всѣко удо-
волствие.

Мъдростта изключва всѣка ле-
кота.

Любовта изключва всѣко насилие.

6

Свѣтлина Ученикътъ живѣе въ *Свѣтлината*.
 Това е единствениятъ реаленъ
 свѣтъ. Сѣнката не е реална.
 Търси Свѣтлината, която нѣма
 сѣнки.
 Избѣгвай всѣка мисълъ и чувст-
 во, които внасятъ тъмнина въ твоето
 съзнание.

7

Истина „Глава на Твоето *Слово* е *Исти-*
 ната.“
 Дето Истината грѣе, плодътъ
 цъвти и зрѣе.
 Ученикътъ разбира Истината
 само тогава, когато я прилага.

8

Чистота Ученикътъ трѣбва да бжде чистъ
 въ мислитѣ, желанията и действията
 си, за да може Учителътъ да му
 повѣри методитѣ *за работа*.

9

Пжтьтъ на Пжтьтъ на ученика е пжть на
ученика *зазоряване*.
 Той е пжть на вѣчната *Свѣтлина*
 – носителка на Любовта.

10

Богъ Единственото Сжщество, до кое-
 то човѣкъ най-лесно може да се
 приближи – е *Богъ*.

11

Любовь
къмъ
Учителя

Ученикътъ има Любовь къмъ
Учителя си.

Тогава той има условия да въз-
приеме онова, което Учителътъ му
дава.

Ученикътъ обича Учителя.

12

Огънятъ

Ученикътъ трѣбва да мине презъ
огънь, за да се очисти.

13

Радостта
на Учителя

Когато ученикътъ се радва въ
Бога, тогава и Учителътъ се радва
на ученика.

Защото Учителътъ търси не своя-
та слава, а *Славата на Отца си.*

14

Правиятъ
пжтъ

Ученикътъ не допуска никакво
съмнение въ Божествения Про-
мисълъ. Той знае, че Пжтътъ, въ
който е влѣзълъ, е *правъ.*

Той е *Пжтъ къмъ Бога.*

15

Разумность

Ученикътъ всѣкога обмисля пос-
тжпкитѣ си.

Разумността предшествува
Мира.

16

Добро

Знай:

Ученикътъ всѣкога има възможностъ да прави добро.

Доброто е целъ въ неговия животъ.

17

Убеждение

Ученикътъ минава презъ изкушението, за да се изпитатъ убежденията му.

18

Душа

Схващай себе си само *като душа!*
Съзнавай се като *жива душа*,
която се стреми *къмъ Бога*.

19

Издръжливостъ

Ученикътъ бива поставенъ на силни преживявания, за да се кали въ издръжливостъ и будностъ на съзнанието.

Животъ безъ интензивни преживявания е животъ на спящи души.

20

Издръжливостъ

Ученикътъ трѣбва да издържа всичко, каквото му се случва.

Задъ това, което става въ живота, той вижда дейността на *необятната Любовь*, която обединява нѣщата.

21

Мистика

Когато е намѣрилъ своя Учитель, и когато Учителътъ е *говорилъ* веднажъ на ученика, ученикътъ *свещено* пази своята Чистота.

22

Будностъ

Съзнанието на ученика трѣбва да е будно *всѣкога!*

Защото въ битието има доста изостанали души, които устройватъ всевъзможни уловки, за да го при-
мамятъ и отклонятъ, ако е въз-
можно.

23

Работа съ
Учителя

Ученикътъ трѣбва всичко да пре-
живява *като душа, жива душа*, която
люби Бога.

Тогава той може *да работи* съ
Учителя си.

24

Разбиране

Формитѣ сж обвивката. Тѣ не
смущаватъ ученика.

Той търси *вѣчната идея*, която
работи въ тѣхъ и имъ дава цена.

Така той се свързва съ областта
на Духа, съ вътрешния животъ на
битието.

25

Съзнанието
на ученика

Ученикътъ е винаги въ класъ.

Той знае и съзнава *всѣки мигъ*,
че е ученикъ.

26

- Молитва** **Ученикътъ се моли и самъ.**
Той е съсрѣдоточенъ въ молит-
вата си и преживява думитѣ й. 27
- Взискател-** **Ученикътъ е взискателенъ къмъ**
ность **себе си *при изпълнение* на Божестве-**
нитѣ Закони. 28
- Мълчание** **Не разправяй опитноститѣ си,**
комуто и да е, докато не израбо-
тишъ нѣщо въ себе си, на което да
се осланияшъ. 29
- Духътъ** **Върши всичко подъ зоркото око**
на Духа! 30
- Съ Бога** **Бжди винаги въ връзка съ Бога**
на Любовта.
Вънъ отъ Бога се създава грѣха. 31
- Съзерцание** ***Съзерцанието* – това сж ония**
***свещени минути*, когато възвишени**
образи изпълватъ съзнанието на
ученика.
На ученика е необходимо съзер-
цание, за да може да се справи съ
себе си. 32

- Уединение** На ученика е необходимо известно време за *уединение*, за да уякне. Той укрепва мисълта му. 33
- Пази Свободата** Пазй душата си всѣкога свободна! 34
- Чистота** Чистотата е срѣда, въ която живѣе *ученикътъ*.
Нѣма по-хубаво нѣщо за ученика отъ нея! 35
- Божествената Любовь** Моралътъ на ученика е *Божествената Любовь!* 36
- Растене** Подъ слънчевитѣ лжчи цвѣттята цѣвтятъ и плодетѣ зрѣятъ.
Душата на ученика расте само въ *Божията Любовь!* 37
- Характеръ** Ученикътъ има характеръ, когато не измѣня Любовета си. Мѣни ли я, той нѣма Любовь. 38
- Свобода** Въ душата си ученикътъ винаги слуша *говора на Бога*.
Тогава страхътъ изчезва, и у него настѣпва дълбокъ миръ.
Той е *свободенъ*. 39

Девствена
душа

Ученикътъ трѣбва да живѣе
чистъ девственъ животъ!

Само тогава той може да се
чувствува като *жива душа* – душа
девствена.

40

Идеалътъ

Изпитанията не сж по-силни отъ
идеала на ученика. Затова ученикътъ
се познава само при изпитанията.

Ученикътъ е по-силенъ отъ ус-
ловията, защото е надъ тѣхъ. – Той
носи въ себе си *Божественото*.

А има и души на условията, но
тѣ не могатъ да иматъ никакъвъ
идеалъ!

Душа съ непреодолима воля –
това е *идеалътъ*.

41

Изпълни-
телность

Ученикътъ е строгъ къмъ себе
си!

Той спазва думитѣ на Учителя
си *свещени* и изпълнява нарежда-
нията Му въ пълнота.

42

Първа
стѣпка

Първа стѣпка на ученика:

Ти трѣбва да схващашъ себе си
като *жива душа*, която се стреми въ
три посоки: да чувствува, да мисли
и да действува по Бога.

Второто нѣщо: И всички други

хора ще схващашъ като души, които трѣбва да любятъ Бога.

Ученицитѣ на Всемирното Братство сж *души*, а не мъже и жени.

43

Щастието

Ученикътъ не очаква своето щастие отъ вънъ.

Той се учи и работи надъ себе си и въ свѣта, безъ да се прехласва отъ него.

Привидното щастие въ свѣта, това е стражарътъ въ затвора: той отваря вратитѣ, изкарва затворниците и после отново ги вкарва вътре.

44

Мисълта
на ученика

Душата на ученика трѣбва да бжде изпълнена само съ една благородна мисълъ: *Дѣлото Божие!*

45

Помни:

Помни само едно:

Ти си *жива душа, която люби Бога!*

46

Учитель и
ученикъ

Веднажъ Учителътъ слѣзналъ при ученика, ученикътъ отива при Него.

Послушанието и Любовта приближаватъ ученика *при Учителя*.

Любовта Учителътъ я предава още при слизането, а послушанието е отъ ученика.

47

- Възлизане** Първо Учителятъ слиза и носи *Любовта*.
Ученикътъ се събужда и започва *учението и възлизането*. 48
- Естественъ животъ** Ученикътъ води *естественъ животъ*, безъ всѣка ексцентричностъ. 49
- Тишина – Тихиятъ гласъ на Бога** Ученикътъ разрешава най-мжчнитѣ въпроси въ абсолютна тишина, когато всички спятъ, а само *Богъ е буденъ*.
Тихиятъ гласъ на Бога се чува само въ тишината. 50
- Единъ законъ** Единъ законъ обединява Учителя и ученика:
Да живѣятъ съгласно *Волята Божия!* 51
- Царството на ученика** *Свободата* е обширното Царство, въ което живѣе ученикътъ.
Да пази *Свободата си*. 52
- Истинскитѣ отношения** Душата живѣе въ *абсолютна Чистота!*
Когато ученикътъ възприема *Любовта* отъ Учителя си не като душа,

той се извращава; когато възприема знанието не като душа, той се изопачава.

53

Името

Учительтъ по име зове своитѣ ученици.

Само Учительтъ дава *Името* на ученицитѣ си.

И когато ученикътъ за първи пътъ чуе Името си отъ Учителя, той изпитва *радостъ*, която надминава *всѣко щастие* на земята.

54

Радостъ

Онова, което душата може да преживѣе, когато люби Господа, езикътъ не може да го изкаже.

Ученикътъ винаги се радва.

55

Отваряне

Сутринъ цвѣтята отварятъ своитѣ вѣнчета, за да възприематъ слънчевитѣ лъчи.

Душата на ученика се отваря предъ Учителя, готова да възприеме *Божитѣ Истини*.

56

Свѣтлина

Докато ученикътъ търси свѣтлина отъ вѣнъ, нищо не може да му се говори за Бога.

Когато отъ вѣнъ се яви тъмнина, буря – вътрешна Свѣтлина озарява съзнанието му, и у него се ражда *Любовта къмъ Великото!* – Нека той пази вътрешната Свѣтлина.

Ученикътъ очаква този моментъ въ своя животъ.

57

Гласътъ
на
Учителя

Ученикътъ не може да има приятелство и съ преходното, и съ Бога.

Ако той люби Бога, преходното ще потъмнѣе за него, ще се скрие, ще изчезне. И тогава ще се отзове въ единъ другъ свѣтъ на *Свѣтлина, Миръ и Радостъ.*

Тамъ ще чуе *гласа на Учителя си.*

58

Молитва

Молитвата е процесъ на *чистене.* Ученикътъ трѣбва всѣкога да се моли.

Той трѣбва да се огражда отъ влиянието на преходното съ молитва, чисти мисли и непрестанна Любовъ къмъ Бога.

59

Законъ

Ученикътъ се радва и съдействува за растенето на всѣка душа. Въ духовния свѣтъ има законъ: когато единъ се повдига, всички се повдигатъ!

60

Вжтрешенъ
начинъ

Ученикътъ работи върху духов-
нитѣ си тѣла. Има нѣща, които ще
му се предадат по *вжтрешенъ пжтъ*.
Отвѣнка не всѣкога има условия.

61

Готовность

Когато ученикътъ правилно раз-
бира Учителя, той е готовъ да въз-
приема и *всѣкога* ще му се *даде*.

62

Съотноше-
ние

Когато душата *съ Любовь* въз-
приема всичко, всичко от Любовь ѝ
се дава. Това е *законъ у Бога*.

63

Взаим-
ность

Първиятъ *свещенъ законъ*:
Любовта царува само въ чис-
титѣ сфери на *свободата*.

Любовъ може да има само при
абсолютна вжтрешна свобода.

Учительтъ *дава* тая свобода на
ученика си.

И ученикътъ трѣбва да даде сво-
бода на Учителя си!

Тая свобода е свещена!

64

Учительтъ

Когато си обремененъ въ пусти-
нята на живота, Учительтъ чува
твоя зовъ. Повдигни *съзнанието си*,
и ще *чуешъ Гласа Му*.

И ще бждешъ утешенъ.

65

Обединение Само въ Бога има истинско обединение на *пълна Любов и радост*. Когато ти ги имашъ, Богъ е въ тебе. 66

Божественото *Божествениятъ животъ* изисква отъ ученика *да живѣе* постоянно въ *Любовъ и радостъ*. 67

Друго име Бжди чистъ.
Великитѣ души живѣятъ въ абсолютна *Чистота*.
Тамъ *Учительтъ* имъ дава *друго Име*. 68

Чистота – Животъ Когато съзнанието на ученика се пробуди за истинскитѣ връзки съ Учителя, тогава той добива *Чистотата*, която става *Животъ* за него.
Въ тоя *Животъ* той се учи, расте и постига своето съвършенство. 69

Животъ за Бога Учителтъ е готовъ всѣкога да говори на ученика истинитѣ за Бога, щомъ забележи, че у него има готовност и желание *да живѣе за тая Велика Любов, която обгръща всичко*. Отъ нея той черпи своята сила и разнася Свѣтлината, която иде отъ тая *Любовъ*. 70

Ръководство
на Учителя

Ученикътъ, който познава *Бога*
въ себе си, намира Учителя.

71

Пътътъ

Приложението на Божественитѣ
закопи въ живота показва, че учени-
кътъ е въ *Пътя на Истината.*

72

Интензи-
венъ
животъ!

Интензивенъ е животътъ на уче-
ника!

Ученикътъ преживява радости и
дълбоки скърби, каквито свѣтътъ *не*
познава.

Това е скръбта на всички поса-
дени семенца въ тъмната земя и
радостта на всички поникнали
цвѣтя, излѣзли на свѣтлина.

73

Любовта
на ученика

Когато ученикътъ обича Учите-
ля си, той постъпва въ живота си
тъй, *както би постъпилъ Учи-*
тельтъ.

74

Свещено
правило

Всѣки день *отваряй сърдцето си*
предъ Възлюбления на своята душа,
за да види Той най-скрититѣ ти
глубини.

Всѣки день отваряй душата си
предъ Господа!

75

Вѣра

Имай пълна вѣра въ Бога!
Тѣй всѣки вжтрешенъ страхъ ще
изчезне.

Вѣрвай, че никога не можешъ да
изгубишъ *Ценното*, което Богъ е
вложилъ въ твоята душа преди *съз-*
дание мира.

Тази вѣра те освобождава отъ
всѣки страхъ, подозрение и съмне-
ние. Тя те прави свободенъ и стаби-
ленъ.

76

Смирение

Смирението е изразъ на *Лю-*
бовта къмъ Великия.

Непристѣпнитѣ върхове пра-
щатъ своитѣ блага на долината.

77

Естестве-
ность

Ученикътъ е напълно естественъ
въ живота си.

Това внася *красота и искреностъ*
въ него.

Тази естественостъ дава условия
за проява на *Любовта*.

78

Разбиране

Когато нѣщо смущава погледа
ти, долови задъ воала на преходнитѣ
форми неуморната *работа на Духа*
за повдигане на душитѣ къмъ *Вѣчния*.

Задъ всѣка форма вижъ *образа*
на Вѣчния.

79

Свѣтътъ

Най-фаталното нѣщо е да се стреми човѣкъ да угоди на свѣта. – Защото той остава винаги излъгванъ.

Хармонията му *съ Тихия гласъ* на Безграничния осмисля неговия животъ.

80

Възприемане

Учителятъ говори на ученика *ясно и открито*. Ученикътъ възприема думитѣ Му и *ги разбира*.

Той ги *пази свещено* въ душата си.

81

Учителятъ

Учителятъ слиза, за да изяви Любовта.

Това не е външенъ процесъ.

Презъ Него минаватъ чиститѣ струи на Любовта къмъ *всичко живо*.

Така Той иска да приближи душитѣ къмъ *Свѣтлината и Радостта*, въ които живѣе.

82

Съотношение

Когато дървото дава изобилень и добъръ плодъ, градинарътъ съ радостъ го полива. И небето съ щедростъ го дарява съ слънчеви лъчи и благодатень дъждъ.

Когато ученикътъ *пази и ценитуй*, що има *отъ Учителя*, и у Учителя се явява желание да му даде и разкрие *още повече*.

83

Свещени
нѣща

Разумната природа е поставила *свещенитѣ нѣща* по високитѣ, непристѣпни скали, за да се радватѣ на тѣхната красота само готовитѣ души, които ще ги оценятѣ.

Ученикѣтъ не трѣбва да изнася свещенитѣ нѣща предѣ свѣта.

84

Воля

Никой не може отвѣнѣ да те поквари, ако ти не пожелаешѣ.

Това е *великата Свобода*, предоставена на човѣка *отѣ Първото Начало*.

85

Грѣхѣтъ

Ученикѣтъ обича цвѣттята, поникнали въ душата му. Това сѣ неговитѣ красиви мисли, чувства и постѣпки.

Той трепери надѣ тѣхѣ. – И не допуска слана да ги повреди. – Тя е грѣхѣтъ, който е чуждѣ за него.

Ученикѣтъ обича цвѣттята, поникнали въ неговата душа!

86

Доброто

Ученикѣтъ е заетѣ само сѣ *Доброто*.

87

Духоветѣ

Ученикѣтъ разпознава духоветѣ. Лошитѣ духове се приближаватѣ до него като мжжѣ или жена, а свѣтлитѣ като *души*.

88

Първиятъ
лжчъ

Стремежътъ къмъ *Чистота*, това е стремежъ къмъ *Любовта*.

Той показва, че човѣкъ е излѣзълъ отъ обикновения животъ и върви къмъ необикновения.

Когато ученикътъ добие *Чистота*, озарява го *Първиятъ Лжчъ на Любовта*. Тогава предъ него се очертава *свѣтлиятъ животъ на Великитѣ души*, за който е предназначена *човѣшката душа*.

Това Богъ *самъ прави*. „А тѣмъ Богъ откри“.

89

Пази

Пази Свободата, която Богъ ти е далъ. Съ нея ти разработвашъ и градишъ своя характеръ.

90

Мото

Велико и славно е да служи човѣкъ на Бога и да пребжда въ Любовта Му!

91

Своя
животъ

Изворътъ, който извира отъ върховетѣ, напоява *всичко* по пжтя си.

Ако искашъ да помогнешъ на човѣчеството, *изправи своя животъ!*

Тогава ти постъпвашъ *по закона на извора*.

92

Търпение

Ученикътъ може да търпи, защото знае *да чака*.

Ученикътъ може да търпи, защото *разбира*.

Ученикътъ може да търпи, защото знае, че за всичко *има време*.

93

Самоотвер-
женостъ

Ученикътъ носи съ голѣма *самоотверженостъ* всички поругания, които му се отправятъ.

94

Умътъ

Свѣтлината на ума дава бистрота и будностъ на съзнанието на ученика, за да бжде въ постоянно *съприкосновение съ Духа*.

95

Кротостъ

Кротостъта е голѣмъ чистъ изворъ въ живота.

Бжди винаги кротъкъ и пази *свещено* въ душата си всичко, което излиза отъ този изворъ!

96

Винаги

Пази *винаги* вътрешната си чистота.

97

Учитель и
ученикъ

Искреностъта е условие за *съзвучие* между тѣхнитѣ души. Тя е условие, при което Учителътъ

може да дава, и ученикътъ може да приема.

Искреността е условие за правилна обмѣна между Учителя и ученика.

98

Отношение

Когато ученикътъ е *искренъ*,
Учительтъ е *мекъ* къмъ него.

Когато ученикътъ е неискренъ,
Учительтъ е *строгъ*.

99

Опитностъ

Има *опитности*, които образуват
епохи въ живота на ученика!

Опитността, която ученикътъ
има, е *само за него*.

Тя е *свещената областъ въ ду-
шата му!*

Тя е неговото *богатство!*

Той може да я предаде по закона
на *вътрешната свобода*, и то само
на нѣкоя близка душа, чието сърдце
гори съ *Любовь*, самопожертвувание
и готовност да *служи на Бога*.
Предаде ли я на единъ, който не е
готовъ да го разбере и оцени, той
ще преживѣе голѣма скръбъ вътре
въ душата си.

100

- Духътъ** **Всичко въ живота на ученика да става подъ *силния потикъ на Духа*, безъ да има примѣсено нѣщо човѣшко.** 101
- Чистота** **Бъди чистъ като *дете*.** 102
- Вѣрность** **Бъди *вѣренъ, както Богъ е вѣренъ*.** 103
- Вжтрешниятъ гласъ** **Всѣкога *слушай* гласа на душата си, и ще знаешъ, какъ да постъпвашъ.** 104
- Работа на ученика** **Върши *всичко*, което е *благоугодно Богу*. Това е *мѣрката на ученика*.** 105
- Будна мисль** **Мисли *за Бога* и страждущитѣ, когато си тѣженъ и омѣченъ. Тази мисль ще те *облекчи* и *укрепи*.** 106
- Мѣрката** ***Отношението на Учителя къмъ ученика зависи отъ ученика.*
Всѣки ученикъ, който учи добре, има разположението на Учителя.
Слънчевитѣ лъчи проникватъ въ стаята, когато прозорцитѣ ѝ сж отворени. 107**

Духовнитѣ
тѣла

За да бжде ученикътъ винаги *въ*
контактъ съ Учителя, той трѣбва
да *развие духовнитѣ си тѣла*.

Връзката между ученика и Учи-
теля е *духовна*.

108

Близостъ

Учительтъ е Учитель за всички.
Но ученикътъ може да предизвика
по-голѣма *Любовъ* въ Учителя съ
една своя *искрена и свещена постъп-*
ка, въ която Богъ *се изявява*.

109

Мистиченъ
разговоръ

– Азъ съмъ *Пжтьтъ!*
– И *Свѣтлината*, която ме води
по *този Пжть!*

110

Молитва –
Вѣра

Всѣкога се моли, и предостави
всичко на Бога.

Когато Господъ *иска да направи*
нѣщо, Той ще създаде условия за
това.

111

Реалното

Истински *Великото* седи задъ
материалното. Реалното, *Великото*
въ живота, то е *невидимото*. Зато
ученикътъ постепенно се отказва
отъ всичко материално и преходно.
Тогава ученикътъ влиза въ свѣта,
дето *Свѣтлината* цари. Тамъ Учите-

лътъ се разбира добре. И тогава животътъ на ученика минава въ нова, по-висока гама.

А всичко това може да стане и *изведнажъ*.

Зависи отъ ученика.

112

Молитва –
Чистота

Колкото *повече* вода минава презъ извора, толкова той е по-чистъ.

Ученикътъ се моли често. Това е необходимо за неговата *Чистота*.

113

Правило

Ученикътъ не трѣбва да се съблазнява никога въ думитѣ на Учителя. Тѣ всѣкога трѣбва да го повдигатъ и хранятъ.

114

Законъ

Ученикътъ трѣбва да знае и винаги да държи въ ума си този законъ:

Всичко въ живота се превръща въ Добро!

115

Животъ

Когато малкото клонче прави отклонение нагоре-надолу, но се държи за дървото, нѣма нищо опасно. Но, когато се откъсне, опасността идва.

Когато ученикътъ живѣе за Бога, той е клончето, заловено за дървото.

116

Смѣлость

Ученикътъ трѣбва да бжде смѣлъ
и решителенъ. Тогазъ той може да
върви по *тѣсния пѣтъ*.

Тѣсниятъ пѣтъ води *къмъ Бога!*

117

Радость

Бжди радостенъ *винаги*.

Врѣзката съ идеалния свѣтъ
прави ученика радостенъ.

118

Вѣра,
Надежда,
Любовь

Въ Любовта устоява този, кой-
то е готовъ на *жертва*.

Въ вѣрата устоява този, у когото
има *упование*.

Въ надеждата устоява този, у
когото има *радость*.

119

Вѣра,
Надежда,
Любовь

Не се ли радвашъ, ще изгубишъ
надеждата си.

Не уповавашъ ли, ще изгубишъ
вѣрата си.

Не си ли готовъ на жертви, не
можешъ да придобиешъ *Любовта*.

120

Тритѣ
правила

Когато не сполучишъ, прояви
надеждата си.

Когато Богъ те поучава, прояви
вѣрата си.

Когато ближниятъ ти пада, про-
яви *Любовта си*.

121

Тритъ
правила

Когато въ тебе има *зазоряване*,
прояви надеждата си.

Когато въ тебе Слънцето изгръ-
ва, прояви вѣрата си.

Когато въ тебе Слънцето дойде
до *зенита* – прояви *Любовта си*.

Надеждата е въ *физическия*
свѣтъ.

Вѣрата е въ *духовния* свѣтъ.

Любовта е въ *Божествения*
свѣтъ.

122

Плачътъ

Има единъ *свещенъ плачъ*.

Плачътъ въ живота иде по осо-
бенъ пжтъ. Ученикътъ трѣбва да му
даде ходъ. Сълзитѣ лѣкуватъ. Тѣ
измиватъ и пречистватъ човѣшкото
съзнание. Съ плачъ е утешение, безъ
плачъ е мжчение.

Има единъ плачъ на *умиление*.

Има плачъ на самопожертвува-
ние – *за човѣчеството*. Той е пла-
чътъ на Христа.

Има единъ идеаленъ плачъ, кога-
то човѣкъ е *предъ Великото*.

123

Радостъ

Ограничи материалнитѣ си же-
лания, и ще вкусишъ отъ Радостъта
въ Бога!

124

Вѣра Вѣрата реализира нѣщата. Ученикътъ вѣрва всѣкога.
 Вѣрата иде отъ сврѣхсѣзнанието. 125

Будность Ученикътъ е всѣкога бодъръ,
 буденъ и веселъ въ живота си. 126

Стремежътъ на ученика Ученикътъ на Всемирното Братство се стреми да реализира въ живота си:
 Божествената Любовь,
 Божествената Мъдростъ,
 Божествената Истина. 127

Дълъгъ животъ Чистотата *продължава* живота.
 Когато ученикътъ упазитѣлото си чисто, той *дълго живѣе*; опетни ли го, рано го смѣня. 128

Любовта Любовта носи *изобилието*. При изобилието всѣко недоволство изчезва.
 Ученикътъ е възприелъ правилно Любовта само тогава, когато е примирилъ всички противоречия въ живота си. Иначе той не я е разбралъ. 129

Любовь –
Чистота

Който люби, обиква *чистотата*.
Въ името на Любовта цѣлиятъ
животъ на ученика трѣбва да бжде
чистъ.

130

Търпение

Велика наука е търпението!
Коренитѣ на търпението сж въ
Божествения свѣтъ.
Търпение съ Любовь, търпение
съ Миръ, търпение съ Радостъ.
Само любещиятъ е търпеливъ.
Само човѣкътъ съ Миръ е търпе-
ливъ.
Само радостниятъ е търпеливъ.
Само разумниятъ е търпеливъ.

131

Добро
гледане

Всѣка преходна форма е недо-
вършена картина, върху която рабо-
ти *Божествениятъ Духъ*.
Ученикътъ вижда само доброто –
навсѣкжде и у *всѣкиго*.

132

Новото
раждане

Непреривенъ е процесътъ на *раж-
дането*.
Всѣки день ученикътъ трѣбва да
се ражда въ единъ *новъ свѣтъ*.
Всѣки день той има *ново позна-
ние* за Любовта, ново познание за
служенето на Бога.

Всѣки день трѣбва да има *ново прозрение* за неизследимитѣ *пжтища на Бога*.

Всѣки день Духътъ посещава ученика и му говори по една *нова дума*.

Тя носи чистота въ неговото съзнание и съвършено го *преобразява*. Тя повдига мисълта му.

Всѣки день *чакай посещението на Бога!*

133

Свобода

Когато душата на ученика се събуди за *Богa*, *тя е свободна*. И той не трѣбва да я ограничава съ прищевкитѣ на тѣлото. Въ закона на кармата човѣкъ е ограниченъ; но влѣзе ли веднажъ да живѣе за *Богa*, той влиза въ *Благодатъта*, въ *Любовъта*. А тукъ вече той е *свободенъ*.

134

Остава и
отминава

Христосъ хлопа на вратата, и като Му отворятъ, Той влиза, а като не Му отворятъ – Той си отминава.

Така и Учителътъ *говори* на ученицитѣ си. Които Го *слушатъ и изпълняватъ Думитѣ Му*, Той *работи съ тѣхъ* – помага имъ. А като се съблазняватъ отъ Думитѣ Му и не Го разбиратъ, Той си отминава.

135

Изпитъ

Ученикътъ трѣбва да бжде буденъ, когато е въ свѣта. Тамъ ще бжде прекаранъ през мѣстности съ цвѣтя. Той трѣбва само да мине отъ тамъ, безъ да се спира. Спре ли се, ще се упои отъ ароматитѣ имъ – ще заспи, и тамъ ще остане.

Ето защо неговото съзнание трѣбва да е винаги будно, съсрѣдоточено къмъ своята цель и да е въ връзка съ Учителя.

136

Природа

Всички форми въ природата сж символи на единъ вѣченъ идеаленъ свѣтъ. Тѣ сж книгата, отъ която ученикътъ чете, какво е писалъ Богъ.

Ученикътъ започва своето учение отъ природата: отъ изворитѣ, тревитѣ, цвѣтята, планинитѣ. Тамъ търси той правилнитѣ методи за животъ и чистота.

137

Сърдце,
умъ,
душа

Ученикътъ има сърдцето на *дете*.

По умъ той е възрастенъ.

А въ душата си храни винаги най-възвишеното и благородното.

138

Аурата

Ученикътъ винаги се *огражда* мислено. Той трѣбва да пази своята аура непроницаема за влиянията на преходното.

Мисълта за Бога огражда неговата аура съ своята *Свѣтлина*.

139

Чистота
и
Любовь

Ученикътъ трѣбва да бжде чистъ, за да разбира и възприема Любовта.

Когато той добие Чистотата, обиква цѣлия свѣтъ.

Чистотата е неговата *ограда*.

140

Любовь

Велико нѣщо е Любовта! Тя е *Великиятъ законъ*, който изпълва *всѣкога* душата на ученика.

141

Молитва

Ученикътъ трѣбва да се моли *винаги*, за да бжде въ контактъ съ невидимия свѣтъ и да се запази отъ примамката на низшитѣ духове.

142

Свѣтлина

Ученикътъ трѣбва да ходи *винаги* съ *Свѣтлина*, за да не се спѣва.

143

Учение

Ученикътъ трѣбва да мисли само едно: че трѣбва *да учи*. И никога да не мисли, че е нѣщо повече отъ другитѣ. Той знае, че науката, която има още да учи, е *безкрайна*. Той съзнава, че едва е въ началото на Великия пжтъ.

Безкрайни сж *върховетъ на знанието*, които той трѣбва да изкачи!

За това той е смиренъ. Смирението го въвежда въ *Храма на Мждростъта*.

Който говори за себе си, не е ученикъ.

144

Спокойствие

Ученикътъ трѣбва да бжде винаги *спокоенъ*, при всички условия; той знае, че то е за негово Добро.

Страхътъ е нѣщо животинско.

145

Изворъ

Ученикътъ трѣбва да пие Вода само отъ *Извора*. Да предпочете да жадува, нежели да пие нечиста вода.

146

Който жадува

Само *жадниятъ* ще намѣри извора въ планината.

Само жадниятъ *отива при Извора*. Само ученикътъ ще намѣри въ живота си Учителя. Само ученикътъ ще остане при Учителя.

147

Добро

Това, за което мислишъ, го приемашъ въ себе си. Мисли често за Истината, Любовта, Мждростъта, Правдата и Добродѣтелята.

И тѣ ще пребждватъ въ тебъ.

Вода, която извира изъ дълбоко, е чиста.

148

Радостъта
на
очакването

Ученикътъ е винаги доволенъ
отъ момента.

Той трѣбва да има винаги нѣщо
Божествено, което *да очаква*. Това е
неговата радостъ и утѣха.

149

Уменъ

Ученикътъ трѣбва да бжде много
уменъ. Всичко умно да разбира.

Добре се ходи по единъ пѣтъ,
който е огрѣнъ *отъ Свѣтлината*.

150

Любовъта

Когато ученикътъ влѣзе *въ Лю-*
бовъта, тамъ има вече *други закони*.

Любовъта е нѣщо *духовно*. Въ
Любовъта нѣма раздѣла. Въ Божест-
вената Любовь нѣма прѣкъсване;
тя *вѣчно расте*.

151

Къмъ
Любовъта,
Свѣтлината,
Истината

Дръжъ мислитѣ си всѣкога надъ
земнитѣ работи. Повдигай мислитѣ
си нагоре къмъ Любовъта, къмъ
Свѣтлината, къмъ Истината.

152

Изненада

Нищо не трѣбва да изненадва
ученика.

Той трѣбва винаги да е споко-
енъ.

Той знае, че има единъ *Божест-*
венъ планъ, който урежда нѣщата.

И затова нищо не го очудва.

153

Благора-
зумие

Въ живота на ученика се изисква
благоразумие!

Ученикътъ избѣгва *всѣки споръ.*

Благоразумието е дъщеря на Лю-
бовъта и знанието.

154

Чувстви-
телность

Езернитѣ води затрептяватъ отъ
най-нѣжния зефиръ. Ученикътъ
трѣбва да стане по-чувствителенъ,
за да възприема нѣжнитѣ вълни,
които идатъ отъ горе.

155

Бѣлата
Свѣтлина

Когато ученикътъ се потопи въ
Бѣлата Свѣтлина, той познава своя
Учитель.

Учителътъ му говори отъ полето
на *Бѣлата Свѣтлина.*

156

Истин-
скиятъ
домъ

Истинскиятъ домъ на ученика е
вътре въ душата му.

Той нѣма домъ отвънъ.

157

Богъ

Велико е да *се служи* на Бога.

При Бога е винаги хубаво.

158

Божестве-
ната
Любовъ

Както се печемъ на Слънцето,
тѣй трѣбва да живѣемъ въ Божестве-
ната Любовъ.

159

Любовта

Ученикътъ като люби Бога, *се чисти*. А може да се изчисти и чрезъ *страданията*.

Любовта е една жива сила, едно течение, което постоянно иде отъ Бога и трѣбва да минава презъ нашитѣ души.

160

Любовъ

Когато ученикътъ живѣе въ Любoвта, *лесно разрешава* всички въпроси и за него не сжществуватъ противоречия.

161

Съсрѣдоточаване

Ученикътъ трѣбва да владѣе мислитѣ си и съ своята мисълъ да служи на Истината.

Затова необходимо е за него да се съсрѣдоточава въ себе си.

Може да мисли за животворната свѣтлина, за нейната седмоцвѣтна красива дреха, съ която е облечена и за музикалния ѳ говоръ. Това е великата хармония въ свѣта. Може да мисли и за Животворното Божие слънце, къмъ което всичко се стреми.

Така се нагласява човѣшкото съзнание.

162

Будно
съзнание

Когато ученикът се съсрѣдото-
чава, той не трѣбва да заспива, а да
е буденъ. Заспи ли, той влиза въ
низшитѣ течения на природата и
отъ тамъ мжчно може да излѣзе.

163

Пжтьтъ

Въ своя *Пжть* ученикът трѣбва
да е винаги буденъ. Този е Пжтьтъ,
за който Господъ казва: „Малцина
сж, които ходятъ по него“.

164

Свобода

Ученикът е свободенъ, когато
нищо не го отвлича *отъ Пжтя му*.
Нищо не е по-силно отъ негова-
та задача!

165

Медитиране

Ученикът трѣбва да медитира,
но не и да мечтае. Когато медитира,
той е буденъ, защото *е заетъ съ ума*
си; а когато мечтае, той заспива,
защото тамъ се намѣсватъ низшитѣ
чувства.

166

Пжтьтъ

Приятенъ е пжтьтъ на ученика,
защото е пжть на възлизане!

167

Мораленъ
устой

Ученикът трѣбва да е толкова
морално повдигнатъ, че неговиятъ
стремежъ да седи по-горе отъ всич-
ки окръжаващи съблазни. Той не
може да се изкушава отъ злото.

Ученикътъ трѣбва да има не само мораленъ стремежъ, но и *мораленъ устой*.

168

Опитность

Ученикътъ трѣбва да се ползува не само отъ своята опитность, но и отъ опитността на другитѣ. Съ това той влиза въ пѣтя на обединяващата Любовь.

169

Сжщината

Човѣкъ е колективно сжщество. Той трѣбва да съзнава, че е образъ и подобие на Бога. Трѣбва да има характеръ и да познава сжщината на Вѣчното Добро.

170

Реалността

Не се спирай на нищо вънъ отъ тебе, докато не изучишъ *себе си*.

Когато ученикътъ познае реалността въ себе си, той разбира реалността, която лежи въ основата на *цѣлото битие*.

171

Раждане
отъ Духа

Ученикътъ трѣбва да се роди по Духъ. Тогава той се издига надъ временното, и за него нѣма вече противоречия на Земята.

172

Волята
Божия

Трѣбва да живѣемъ *съгласно Волята Божия!* Тя включва благо то на всички живи сжщества.

173

- Желание** Желай, което е разумно!
Желай, което е добро за всички!
Желай, *което желае Богъ!* 174
- Свобода
ограничение** Ученикътъ е свободенъ; затова
самъ се ограничава. Който самъ не
се ограничава, природата го ограни-
чава. 175
- Прозрение** Въ развълнуваното езеро не виж-
дашъ нищо. *Тихото езеро* отразява
планинскитъ върхове, небето, слън-
цето и звездитъ.
Ученикътъ трѣбва да има спо-
койна душа и установена мисълъ.
Тогавъ иде *прозрението*; тогавъ се
изясняватъ много противоречия. 176
- Знание и
Вѣра** Знанието е достояние на
мъдритъ хора. Който вѣрва, трѣбва
да учи, а който знае, трѣбва да
прилага. Въ знанието има нѣщо *кра-*
сиво. Знание безъ вѣра не може да
се развива. 177
- Естественостъ** *Свѣтлината* въ душата на учени-
ка иде като *зазоряване*. Ученикътъ не
трѣбва да иска нищо пресилено.
Въ него всичко трѣбва да става
напълно естествено и на своето
време. 178

Вѣра

Вѣрвай въ онзи, който те учи.
Вѣрвай въ онзи, когото обичашъ.
Ученикътъ трѣбва да има *абсолютна вѣра въ Учителя си!*

179

Каляване

Младата фиданка се излага на буритѣ, за да се кали и да заякне въ мощенъ джбъ!

Ученикътъ трѣбва да преживѣе известни терзания, за да стане посиленъ, да се издигне надъ тѣхъ и да разбира нѣщата *правилно.*

180

Учение

Физическиятъ свѣтъ за ученика е мѣсто само за *учение*, а не и за забрава.

То прави живота му пълненъ, красивъ и радостенъ.

Само *учението* дава съдържание на живота му.

И само *служението* осмисля живота му.

Ученикътъ минава само презъ физическия свѣтъ; той не се спира тамъ.

181

Свещената книга

Всичко те интересува у Този, *Когото обичашъ*. Ученикътъ неуморно чете *Свещената книга* на природата, за да познае, какво е мислилъ *Богъ*.

Той е неговиятъ *Възлюбленъ!*

182

Изпитътъ
на ученика

Държишъ обикновенъ съдъ въ ржцетѣ си. Треперишъ надъ него. Съдътъ се строшава. Ти плачешъ и мислишъ, че всичко е загубено. Но *Разумната природа – Любовта* е приготвила за тебе другъ съдъ съ *скжпоценно съдържание*.

Разочарованието те подготвя за *новото очарование*, което те чака.

Тъй ти се приближавашъ до новата изненада на *Реалния свѣтъ*.

183

Любовъ

При всички изпити остани вѣренъ на Любовта! Ученикътъ трѣбва да *издържа* въ Любовта *до край*, безъ да се осъмни въ нея. Пжтътъ на Любовта е пжтъ на *множество изпити*, презъ които ще мине той, за да се види, до колко е издържливъ въ Любовта.

184

Чувствителностъ

Ученикътъ не трѣбва да губи своята чувствителностъ. Въ неговитѣ чувства не трѣбва да настжпи претжпяване.

Възвишената мисъл префинява нервната система и я прави *почувствителна*.

185

Любовъ и
Мждростъ

Необикновенъ е *животътъ* на ученика.

Любовта и Мъдростта пребжд-
ватъ въ всѣка негова постѣпка.

Любовта представлява бистра,
кристална вода, отъ която ученикътъ
пие, а Мъдростта представлява *пла-*
нински връхъ, който той *изкачва*.

186

Нѣжностъ

Нѣжността е необходимо ка-
чество за *ученика*.

Той *трѣбва да бжде нѣженъ!*

Тя подготвя пѣтя на Любовта.

Нѣжността не настѣпва смаза-
ната трѣстъ и не угасва замѣждѣло
кандило.

Тя внася на земята *сиянието на*
ангелския свѣтъ.

187

Свѣтътъ

Ученикътъ ще бжде въ свѣта, но
свѣтътъ не бива да бжде въ него.

188

Великото

Високъ идеалъ изпълва *сѣзнание-*
то на ученика!

Колко е хубаво, когато ученикътъ
носи нѣщо *велико* въ душата си!

189

Къмъ
Великото

Колко е хубаво, когато знаешъ,
че отивашъ *къмъ Великото*, защото
тамъ животътъ напълно се осмисля!

190

Чистота

Чистиятъ диамантъ по съвършенъ начинъ отразява *Свѣтлината*.

Чистотата е условие за всички постижения.

Само чистиятъ прекрачва портитѣ на *Висшето Знание!* Ученикътъ трѣбва да бжде чистъ.

Чистъ всѣкога! Нѣма по-велико нѣщо за ученика отъ чистотата въ свѣта!

191

Обещанието

Ученикътъ всѣкога трѣбва да удържа *обещанието* си, за да развие устоитѣ на своя *характеръ*.

192

Богъ

Не бой се!

Богъ е неизмѣняемъ! Той на всичко дава добра отрада.

193

Реалното

Най-реалното за ученика трѣбва да бжде *стремежътъ* му къмъ *идеалното*.

194

Свѣтлина

Свѣтлина трѣбва да има въ живота ти!

Свѣтлината разкрива *красотата* на свѣта.

При нея нѣщата растатъ.

Свѣтлината е храна за ума.

195

Хармония

Първата работа на ученика е да възстанови хармония *въ себе си*.

Това е съзвучието между мислитѣ, чувствата и постъпките. Това е вътрешната музикалност, която изпълва душата на ученика.

Макаръ да дойдатъ противоречиви условия, той не губи характера си.

196

Влиянията

Ученикътъ избѣгва влиянието на преходния свѣтъ, до дето укрепне.

197

Правилно
разбиране

Ученикътъ трѣбва всичко да *разбира правилно*.

Това ще му даде *истинските методи* за дейностъ.

Той не трѣбва да си създава самъ страдания отъ кривото схващане на нѣщата.

198

Опредѣлено
време

Когато *Учителътъ учи* ученика, последниятъ не трѣбва нищо да Му иска, а само да *Го слуша и разбира правилно*.

Има си точно опредѣлено време, когато Учителътъ ще даде нѣщо на ученика.

199

Отплата

Въ това е *радостта на извора*:
Когато растенията, които той
полива, дадатъ *изобиленъ плодъ*.

Ученикътъ, който е получилъ
много отъ Учителя, може да Му се
отплати само съ *Любовта си къмъ*
Бога.

200

Постъ

Ученикътъ може да почне своя
постъ, когато е въ възходяща сте-
пень *на Духа си*.

Тогава той по-лесно може да се
издигне *надъ материалното*.

201

Съмненията

Ученикътъ трѣбва да мине презъ
съмненията.

Тя е една областъ, която той
трѣбва да премине, и да я мине *до*
край. Тамъ той ще се намѣри *въ една*
северно-полярна нощъ – *дълга нощъ*.
Но той трѣбва да разбира закона:
трѣбва да я прекара, за да излѣзе
пакъ на *свѣтлия день*. И да се крепи
презъ всичкото време. Слѣдъ като
премине този периодъ на мракъ, ще
дойде *прозрението* – *свѣтлиятъ день*
на Посвещението!

202

Съмнението

Съмнението е *една задача* на
ученика, която той трѣбва да реши
правилно.

203

- Съмнението** *Първиятъ изпитъ, на който ученикътъ се поставя самъ, е съмнението. За туй той трѣбва самъ да прекара нощта на съмнението и самъ да го победи.* 204
- Свѣтътъ на Любовта** *Щомъ си въ Любовта, ти вървашъ, и всичко е свѣтло за тебе. По това ще познаешъ, че си въ свѣта на Любовта.*
Тамъ съмнение нѣма; усъмнишъ ли се, това показва, че Любовта я нѣма. 205
- Мжчнотии** *Щомъ ученикътъ се опредѣли да тръгне въ Пжтя, ще се явятъ голѣми мжчнотии, които биха могли да го спънатъ.*
Той не трѣбва да се смущава отъ тѣхъ. Това сж посторонни нѣща за него; той трѣбва да върви все напредъ! 206
- Примирение** *Да се примиришъ съ Бога, то значи да приемешъ Неговата Любов.* 207
- Методитѣ на Бога** *Да любишъ Бога, то значи да употребишъ всички методи, които Той употребява.* 208

Богъ

Да *разбирашъ* Бога, то значи да си послужишъ съ *Божествената Свѣтлина*.

209

Познание
на Бога

Можешъ да познаешъ Бога, само когато *Го обичашъ*.

Можешъ да познаешъ Бога, само като почувствуваешъ *Неговата Любовъ*.

210

Божествената
правда

Да живѣешъ по Бога, то значи, да си служишъ съ *Божествената правда*. А тази правда се отнася къмъ всички еднакво.

211

Мърката

Учителятъ на всички ще даде точно толкова, колкото е опредѣлено по Божествената правда за тѣхъ. Никому по-малко.

Но Учителятъ е *свободенъ* да даде нѣкому повече.

212

Душата

Ученикътъ трѣбва да обича душата на хората, и като е тѣй, той не трѣбва да мрази никого.

Сродната душа на този, когото ти обичашъ, и на онзи, когото ти не обичашъ, горе *еднакво се обичатъ*.

А ти по плътъ си направилъ *разлика* между тѣхъ. Това е грѣхъ.

213

Отчетъ

Ученикътъ не е длъженъ да дава отчетъ на хората. Той преди да постъпи тъй или иначе, трѣбва да се съобразява съ *Божитѣ закони и наредби*.

214

Моралъ

Ученикътъ почва работата отъ тамъ: какъ седи работата му предъ Бога, а не предъ хората и общественото мнение. Това е *истинскиятъ моралъ* въ живота на ученика.

215

Моралъ

Моралъ – това е Любовта на ученика къмъ Бога.

Нѣма другъ моралъ.

216

Съ Любовь

Ученикътъ трѣбва всичко да прави *съ Любовь*; тогава и лесно ще го прави.

Нѣма ли Любовь, ще срѣщне много противоречия въ пжтя си – на първо мѣсто съмнението.

217

Свѣтътъ на
Любовта

Свѣтътъ на Любовта е свѣтъ на Великитѣ постижения. Всѣка работа, направена безъ Любовь, е безплодна.

Всѣка работа, направена безъ Любовь, е престъпление.

218

Царството
на мира

На всичко, което става, намѣри
мѣстото и вътрешния смисълъ. Така
ще запазишъ *равновесие* при буритѣ
на живота.

За да влѣзешъ въ Царството на
Мира, това е необходимо.

219

Благосло-
вение

Когато нѣкои *божествени бла-
гословения* се спиратъ, причината
лежи *въ ученика*, а не въ Бога.

Богъ е отредилъ благословение
за всички.

220

Плачътъ

Ученикътъ трѣбва да плаче, ко-
гато никой не го вижда. Тогава
плачътъ е благословенъ.

За човѣшки работи ученикътъ
може да плаче предъ другитѣ, но
когато плаче за нѣщо Божествено,
той плаче *насаме*.

221

Небето

Ученикътъ живѣе на земята, а
мисли за небето. На земята той иска
да реализира *божественитѣ закони*.

222

Търпение

Издържай всичко заради Лю-
бовта, до като я придобиешъ. Дой-
де ли тя, ще получишъ *търпението*.

223

Любовьта

Само Любовта учи хората на послушание.

Новото послушание е послушание отъ Любовь!

„Който Ме люби, ще упаци Моитѣ заповѣди“.

Това е възможно само при Любовта. А след това иде *дарътъ*:

„И Азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка“.

224

Послушание
и учение

Когато ученикътъ възприема Любовта отъ Учителя, той има послушание, за да се посади Любовта въ него. А учи, за да възрастне тя въ него.

225

Ржцетѣ

Ржцетѣ сж създадени за работа! Когато ученикътъ ги погледне тѣ му казватъ:

„Ние сме създадени за работа!“

Ученикътъ не трѣбва да бжде мързеливъ.

226

Ноктитѣ

Ученикътъ не трѣбва да има *бѣли петна* на ноктитѣ си. Тѣ сж резултатъ на силно смущение и притѣснение.

Ученикътъ трѣбва да бжде много тихъ всѣкога. – За него не трѣбва да има *изненади*.

227

Доброто

Съ краката си ученикътъ ще отиде *при Доброто*; съ ржцетъ си ще го направи; а съ устата си ще го каже.

И третъ свѣта трѣбва да взематъ участие въ Доброто: физическиятъ, ангелскиятъ и Божествениятъ.

228

Главата

Главата на ученика трѣбва да е винаги *изправена*, а не наведена.

Когато тя е наведена, лесно се възприематъ отрицателнитъ мисли и настроения. А когато е изправена, той се свързва съ слънчевитъ енергии и положителното въ живота.

229

Погледътъ

Погледътъ да бжде мекъ и чистъ, никога раздвоенъ и винаги свързанъ съ една *божествена мисълъ*.

230

Погледътъ

Погледътъ на ученика е такъвъ, че никога не нарушава хармонията въ другитъ.

231

Поздравътъ

Най-добриятъ поздравъ е *поздравътъ на очитъ*. Той е най-чистиятъ. Него Богъ приема.

Любовта е нѣщо духовно, *божествено*. Въ физическия свѣтъ тя се изразява чрезъ очитъ.

232

- Движенията** Всички движения на ученика трѣбва да бждатъ волевѣ и съзнателни. Ученикътъ не трѣбва да прави нито едно несъзнателно движение, защото тѣ сж подъ влиянието на изостаналитѣ духове. 233
- Правна стойка** Ученикътъ трѣбва да има винаги *правна стойка*. Тя държи будно неговото съзнание и предразполага Духа му къмъ *работа*. 234
- Правило** Следъ като е билъ при Учителя, ученикътъ отива право у дома си, безъ да се отбива никжде. 235
- Храната** Най-идеалната храна сж *плодоветѣ*. Ученикътъ трѣбва да употребява предимно тѣхъ. Тѣ чистятъ както тѣлото, така сжщо и мислитѣ, и чувствата му. 236
- Храната** Когато ученикътъ яде, трѣбва да е изпълненъ съ благодарностъ и обичъ. 237
- Сънъ** Хубаво е ученикътъ да бжде буденъ до десетъ часа вечерята и следъ това да спи. 238

Спане

При лѣгане ученикѣтъ поставя всички противоречия презъ деня на мѣстото имъ, възстановява пълень миръ и тишина, и като новородено дете въ най-кжсо време заспива.

239

Болеститѣ

Ученикѣтъ не трѣбва да боледува. Той трѣбва да гледа на болеститѣ като на възпитателно срѣдство, съ които природата *уравновесява силитѣ на организма.*

Любовѣта изключва всѣка болестъ. Тя е носителка на *изобилния Животъ.*

Болниятъ, потопень въ *Божията Любовъ*, може да оздравѣе *моментално!*

240

Окултна
медицина

Ученикѣтъ трѣбва да разбира отъ *природна медицина.* Лѣчебни фактори сж: *храната, водата, въздухѣтъ и свѣтлината.* *Слънчевитѣ лжчи,* възприети съ Любовъ, сж най-лѣбниятъ сокъ за тѣлото. Тѣ действуватъ успокоително на душата, ободрително на Духа.

Ученикѣтъ се лѣкува и чрезъ *повдигане на мислитѣ и чувствата си.*

Той се лѣкува и чрезъ *молитва,* а въ нѣкои случаи съ *постъ и молитва.*

241

Чиста кръвъ Ученикътъ трѣбва да има *чиста кръвъ. Чиститѣ мисли и желѣния* подържатъ нейната чистота. 242

Дрехитѣ Ученикътъ пази дрехитѣ си, защото е *прекаралъ* частъ отъ *аурата си въ тѣхъ*. Ако тѣ попаднатъ въ неподходящи ржце, той ще страда, безъ да знае, отъ кжде иде страданието му. 243

Дрехитѣ Дрехитѣ на ученика трѣбва да бждатъ широки и удобни. Не дрехата, но лицето трѣбва да изпѣква, и не лицето, а *душата*. 244

Топлина Ржцетѣ на ученика трѣбва да иматъ винаги умѣрена температура – да *бждатъ топли*.
Студенитѣ ржце показватъ стѣсненъ умъ. Трѣбва повече слънце. Топлината ще внесе разположение на Духа. 245

Пари Въ отношенията си ученицитѣ трѣбва да спазватъ следното: *услуга за услуга, а не за пари*.

Паритѣ могатъ да развалятъ човѣка. Тѣ носятъ другъ образъ, а чрезъ услугата ученикътъ ще предаде и приеме *образа на Любовта*.

Бждещата размѣнна монета ще
бжде *приятелството!*

Бждещата размѣнна монета ще
бжде *Любовта!*

246

Пари

Ученикътъ не трѣбва да прави
услуга за пари; това е вѣнъ отъ
всѣко правило на окултната школа.

Той трѣбва да служи само отъ
Любовь!

247

Две правила

I. (относно себе си). Ученикътъ
никога не бива да иска пари за
помощь. Той трѣбва *да изработи*
нѣщо, и тогава да му се заплати, ако
пожелае.

II. (относно другитѣ). Ученикътъ
никога не трѣбва да дава пари за
помощь. Той трѣбва да създаде *из-*
вестна работа на онзи, който се
нуждае, и тогава вмѣсто 25 лв. да
заплати 100 лв. Тѣй и другиятъ да
бжде свободенъ, че съ трудъ си е
помогналъ.

248

Улицата

Когато ученикътъ ходи *по ули-*
цата, трѣбва да е съсредоточенъ и
да се моли, за да избѣгне ненуждни
неприятности.

249

Интуиция

Ученикътъ трѣбва да се вслушва
въ своята *интуиция*, и да пази *пър-*

вата мисълъ, която му идва. Тя ще го заведе въ пжтя, кждето, нѣма разбойници.

250

Интуиция

Ученикътъ трѣбва добре да разпознава *хората*. Първитѣ впечатления, които той получава за тѣхъ, сж най-вѣрни – тѣхъ да държи. Вторитѣ и третитѣ сж *коментариш*.

251

Приятелство

Ученикътъ трѣбва да дружи съ добритѣ хора и добритѣ духове, да се занимава въобще съ *Доброто*.

Лошитѣ духове сж, които изкушаватъ ученика. Съ тѣхъ той не трѣбва да има нищо общо.

Когато ученикътъ има вътрешна *свѣтлина*, лошитѣ духове не могатъ да се приближатъ при него.

Когато мисли за Бога, той е ограденъ.

252

Дружба

Ученикътъ трѣбва да дружи съ ония, които сж по-напредъ отъ него, за да се учи отъ тѣхъ. Да дружи и съ равнитѣ на себе си, за да се насърдчава въ по-голѣма *ревностъ на учение*. И да слиза при по-долнитѣ, за да имъ помага. – Подкрепи ли по-долнитѣ, по-горнитѣ него ще подкрепятъ.

253

Трансфор-
миране

Ученикътъ трѣбва да мисли *само Доброто!* Всѣка лоша мисълъ е единъ *психически трънъ*. Ученикътъ трѣбва да го намѣри и *извади*.

Така той ще трансформира енергията на лошата мисълъ и ще я използва *за Добро*.

254

Новиятъ
пжтъ

Този, който облича нови дрехи, нѣма желание да се върне отново къмъ старитѣ.

Ученикътъ, който тръгне въ *Божественя пжтъ*, трѣбва да остави нравитѣ на свѣта.

255

Срѣдата на
ученика

Живѣй и се движи винаги *въ Любовта!*

256

Съ Бога

Всѣки удъ има смисълъ, доколкото е свързанъ съ организма.

Живѣешъ правилно, докато си въ контактъ *съ Бога*.

257

Духовна
закрила

Човѣкъ не може да успѣе, въ каквато и да е работа, ако нѣма съдействието на *Невидимия свѣтъ*.

Ученикътъ мжчно може да живѣе на Земята безъ *духовна закрила*.

Затуй трѣбва да бжде свързанъ съ Бога.

258

Страданията Ученикътъ трѣбва съ радостъ да посрѣща страданията, и да се радва, защото отъ тѣхъ *ще научи* нѣщо Добро.

Разбере ли тѣй страданията, той ще се подмлади.

Човѣчеството само въ една фаза на своето развитие минава презъ областта на страданията.

Тѣ каляватъ нервната система, за да издържи *новата* свѣтлина, която ще дойде.

259

**Незави-
симость**

Нищо материално не трѣбва да свързва ученика.

Колкото по-мжно се отдѣля ученика отъ материалните нѣща, толкова през по-голѣми страдания ще мине.

Той само се учи на Земята, а *живѣе* на друго мѣсто.

260

Блаженство

Човѣкъ, който живѣе за себе си, е винаги ограниченъ.

Въ момента, когато проблесне въ него идеята да служи на Бога, всички вериги на ограничението падатъ, и той е свободенъ.

Блаженство е, когато ученикътъ се освободи отъ ограниченията на свѣта.

261

Силата на
душата

Душата може да прояви силата си, когато не е свързана с материята. Тя е силна, когато прониква материята, безъ да се свързва с нея.

Ученикътъ трѣбва *само да гледа* презъ материята, но не и да живѣе въ нея.

262

Разумнитѣ
сили

Всичко, каквото става, *е допуснато отъ Небето.*

Каквото и да ти се случи, ще се превърне за Добро отъ разумнитѣ сили, които ръководятъ развитието.

Това изпълва ученика съ радостъ и при най-голѣмитѣ противоречия въ живота.

263

Божиятъ
планъ

Не забравяй, че въ великия Божи планъ въ края на краищата всички противоречия ще бждатъ разрешени.

264

Сила

Силата на ученика иде отъ горе.

Концентрацията въ Божественитѣ Истини е акумулиране на сила. – Човѣкъ става акумулаторъ.

Колкото повече се съсрѣдоточава ученикътъ, толкова е по-силенъ духовно.

265

Истинска
помощь

Ученикътъ трѣбва да може да влиза въ положението на всѣка душа, за да я разбере и ѝ помогне.

Когато разберешъ една душа, *ти я обиквашъ.*

266

Синьото
небе

Синиятъ цвѣтъ действува на душата и поражда възвишени чувства у ученика.

Когато той се почувствува обезсърченъ, нека погледне синьото небе, и ще се успокои, ще почувствува дълбокъ миръ, *радостъ и лекота* въ душата си. Ще се разведри и наново ще почне работата си.

267

Звездното
небе

Когато ученикътъ почувствува празднота и безсмислие въ живота си, да погледне вечеръ *звездното небе*, и той ще се насърдчи отъ величието му.

268

Малката
бубулечица

Когато ученикътъ се почувствува много отпадналъ и излишенъ на Земята, нека погледне подъ нозетѣ си ония малки мушички, които оставатъ да живѣятъ и следъ като ги е настъпилъ нѣкой. Нека ги погледне съ микроскопа, какъ тѣ се движатъ,

бързатъ, хвъркватъ и пакъ заста-
ватъ, а може би и мислятъ! И ще
види, какъ тѣ засвидетелствуватъ
разумността и необходимостта и
отъ тѣхното сжществуване *въ би-
тието*.

Предъ тия малки мушички той
ще се засрами отъ своето безволие и
у него ще се зароди силно желание
и той да оправдае живота, който му
е даденъ. – И той да изяви Великото
въ Битието!

269

Приложение

Божественото трѣбва да се из-
питва и прилага всѣкога. Когато
единъ избави нѣкого отъ водата – и
единиятъ, и другиятъ иматъ силно
преживяване. Но единиятъ изпитва
едно, а другиятъ – друго.

И двамата трѣбва да *благодарятъ на Бога!*

270

Благодар-
ность

Ученикътъ трѣбва да благодари
отъ сутринъ до вечеръ за всичко,
което вижда около себе си.

Тогава струитѣ на Любовта ще
потекатъ презъ неговата душа.

271

Молитва

Ученикътъ трѣбва да се моли, за да бжде силенъ и да нѣма изкушение за него.

„И не води насъ во изкушение“.

272

Тълкувание

„И не води насъ во изкушение“.

Това значи: Давай ни, Господи, знание и Мждрость, за да не би ние съ нашето невежество да паднемъ въ изкушение.

273

Свѣтлитѣ
мисли

Когато ученикътъ се освободи отъ грубитѣ мисли на материалния животъ, умътъ му се изпълва съ *свѣтли мисли* за Възвишеното и Великото въ живота.

Тогава той може да работи.

274

Онзи свѣтъ

Ученикътъ трѣбва да се приготви съзнателно да замине отъ този свѣтъ. Онзи свѣтъ, това е училището, кждето той ще продължава учението си.

Този свѣтъ и онзи сж единъ свѣтъ.

275

Бѣлата
свѣтлина

Когато ученикътъ мисли за Доброто, въ неговия умъ се явява една мека бѣла свѣтлина – живо Сжщество, съ което той може да се разговаря и да научи много нѣщо.

276

Учителътъ

Учителътъ има за всѣки ученикъ особенъ говоръ. Изворътъ дава вода за всѣкиго специално. Тѣй, Учителътъ е единъ за всички, а и изворътъ е единъ, отъ който мнозина ще пиятъ, безъ да си пречатъ взаимно. Когато мнозина пиятъ отъ една стомна, тамъ се явяватъ противоречия, преплитане и споръ.

277

Огънътъ
на Духа

Подържай винаги въ себе си *огъня на Духа*.

Ученикътъ трѣбва постоянно да носи отпечатъцитѣ на Доброто на лицето си.

278

Лицето

Когато ученикътъ живѣе по Бога, лицето му добива *другъ образъ*.

279

Нѣжностъ

Като мислишъ за качества на Бога, тѣ се преливатъ въ тебе.

За да станешъ нѣженъ и милосърдъ, мисли, колко снизходителенъ и благъ е Богъ!

280

Прощението

Прощавай винаги заради Бога!

Прощаването не произтича отъ човѣка. То иде отъ Бога! Можешъ да се боришъ въ себе си, дали

да простишъ, но ти трѣбва да победишъ въ тая борба.

Първата стѣпка, съ която ученикътъ влиза въ духовния животъ, е прощаването.

Прощавай заради Бога.

281

Сжщественото
въ живота

Служение и учение!

Ученикътъ трѣбва да се освободи отъ постороннитѣ нѣща, които само отвличатъ ума му, безъ да го ползуватъ.

Той е заетъ само съ *сжщественото въ живота*.

Защото *дълъгъ пжтъ на учение и работа* го чака.

282

Приложение

Туй, което ученикътъ знае, трѣбва да го приложи въ живота си!

Знаешъ само това, което си приложилъ и опиталъ. И само това знание ще върви винаги следъ тебе.

283

Вжтрешенъ
стимулъ

Ученикътъ трѣбва да има вжтрешенъ стимулъ, за да *работи Божествено*. Той живѣе повече *вжтрешно*.

Той участвува въ външния градежъ, но неговиятъ потикъ иде отъ вжтре.

284

**Отговор-
ностъ**

Ученикътъ не може да се оправдае съ нищо, ако не направи това, което знае.

Законътъ гласи:

Безъ Любовта ти ще съгрѣшишъ. Съ Любовта ще изправишъ погрѣшката си.

285

**Писанитѣ
закони**

Законитѣ и правилата на ученика сж писани вжтре въ него. Отвѣнъ той нѣма никакви писани закони.

286

**Страда-
нията**

Ученикътъ трѣбва да се кали въ страданията, за да придобие характеръ, който да устои на смъртъта.

Мислено преживѣй страданията на Христа; тогава ще се калишъ въ тѣхъ.

При *страданията* ученикътъ дълбоко въ себе си живѣе въ *радостъта*. – Защото обича и знае, че има Единъ, Който го обича.

Никой не може да понесе страданията, ако нѣма Любовъ!

287

Характеръ

Да бждешъ невиненъ и да свършишъ живота си като виновенъ предъ другитѣ, безъ да се оправдаешъ, то е *характеръ*.

Ученикътъ не трѣбва да се оправдава, а да остави Учителътъ му да го оправдае, ако намѣри за *добре*.

288

Страданието
на ученика

Най-строгият сждия *е вътре* въ самия човѣкъ. Най-голѣмото страдание, което сжществува за единъ ученикъ е, когато той съзнава, че не е направилъ това, което Богъ му е казалъ.

289

Страданиа

Само когато *издържишъ* страданията правилно, тѣ ще те издигнатъ на една висота, за да можешъ да вървишъ по-нататкъ въ Вѣчния Пжть.

290

Божестве-
ниятъ
огънь

Ученикътъ не може да направи една крачка въ *Божествената Школа*, докато въ него има користолюбие.

Всички души ще минатъ презъ *Божествения Огънь*, за да се изчистятъ отъ всѣко користолюбие! Тогава тѣ ще просвѣтнатъ!

291

На Бога

Съ молитва и вѣра ученикътъ трѣбва да предостави цѣлия си *животъ на Бога!*

Това не изключва неговата активностъ и инициатива въ живота.

292

Любовта
на Бога

Всичко сжществува чрезъ *Любовта на Бога!*

293

Мълчание и
говорене

Има три вида *мълчание* и три
вида *говорене*:

Гладниятъ, като се наяде – мълчи.

Ученикътъ, като не си знае уро-
ка – мълчи.

Учителътъ, който много знае –
мълчи.

Когато човѣкъ е много гладенъ –
много говори.

Ученикътъ, който много знае –
много говори.

Учителътъ, който малко знае –
много говори.

Ученикътъ трѣбва да знае, кога да
говори и кога да мълчи най-умѣстно.

294

Готовность

Ученикътъ трѣбва да прекара
презъ ума си най-лошитѣ положе-
ния, за да види, може ли да ги
издържа. Тѣ може да не дойдатъ, но
той трѣбва да е готовъ на всичко.

За него не трѣбва да има изне-
нади.

295

Любовь

Любовта ти ще мине презъ *мно-
го изпити*, за да се опита.

Любовта на ученика трѣбва да
бжде толкова голѣма, че да издържа
всичкитѣ положения, които ще му
дойдатъ.

Само Любовта може да издържа
и най-противоречивитѣ положения
въ живота.

296

Миръ

Мирътъ иде отъ Бога!
Най-великото нѣщо въ душата
на ученика, това е неговиятъ миръ.
Мирътъ е отъ Бога благословенъ!
„Моятъ Миръ да бжде съ васъ“.

297

Чистота и
свѣтлина

Чистотата трѣбва да излиза отъ
ученика като *Свѣтлина*.

298

Посвещение

Посвещението почва отъ *страда-*
нията. Ученикътъ не трѣбва да ги
отбѣгва, но да ги издържа.

299

Вода и
огънь

Ученикътъ трѣбва да мине презъ
огънь и вода! Презъ вода, за да се
очисти, а презъ огънь, за да *свѣтне!*

300

Умътъ

Бжди уменъ!
И при всѣка своя постѣпка пре-
цени условията и последствията.

301

Предъ
изпитъ

Бжди спокоенъ и тихъ.
Всичко ще мине добре!

302

Три
състояния

Има три състояния въ живота на човѣка:

Едно физическо – тамъ всичко се безпокои.

Друго духовно – тамъ има стремежъ къмъ единъ идеалъ.

И трето *Божествено* – тамъ има *абсолютенъ Миръ!*

Ученикътъ трѣбва да е преми-
налъ първото състояние.

303

Ученикъ

Най-хубавото нѣщо е човѣкъ да
бжде ученикъ!

304

Помощъ

Учителътъ може да помогне на
ученика си, само като забелѣжи у
него непреодолимо *желание къмъ*
Духовното.

305

Вѣра

Ще упражнявашъ вѣрата.
Безъ вѣра умътъ се колебае.
Мощна вѣра ще туришъ въ себе си!
Коренитѣ на вѣрата се намиратъ
въ миналата вѣковна опитностъ на
човѣка.

306

Мото

Съ Господа, Който живѣе въ
мене, всичко мога.
Помощта не иде отъ вѣнъ; тя
иде отъ вжтре.

307

Бурята

Когато небето се заоблачи и загърми, малките цвѣтенца се радватъ – влага имъ трѣбва. А хората ги е страхъ, защото нѣматъ вѣрата на цвѣтята.

Ученикътъ не трѣбва да се плаши *отъ бурята*, защото и тя е необходима, но да гледа да я използва добре.

308

Свѣтлина

Скрѣбътъ иде вечеръ, а радостътъ – сутринъ. Когато ученикътъ скърби, у него е вечеръ; когато се радва – сутринъ.

Влиянията на тъмнината носятъ скрѣбъ, а тия на Свѣтлината – *радостъ*.

Когато у него е вечеръ, да мисли за Бога, защото у Бога е винаги день.

309

Божественото

Най-първо ученикътъ трѣбва да търси и намѣри Божественото у себе си.

Тогава той става способенъ да разбира и познава Божественото у всички.

310

Себе си

Обществения животъ ученикътъ може да проучи въ себе си.

Познавашъ ли себе си, познавашъ и обществото.

311

- Кръщението *Кръщението е актъ на Духа.
То е нѣщо вжтрешно.* 312
- Съ Бога *Въ Любовта нѣма страхъ.
Ученикътъ не трѣбва да го е
страхъ отъ хората, защото той
живѣе съ Бога.* 313
- Църквата *Църквата на ученика трѣбва да
бжде вжтре.
„Храмъ Божи сте, и Духъ Божи
живѣе въ васъ“.* 314
- Сила и
свѣтлина *Ученикътъ, като мине презъ ал-
химичната лаборатория на приро-
дата, ще стане силенъ; а като мине
презъ пещъта ѝ – ще свѣтне, *Свѣт-
лина* ще стане.* 315
- Душата *Ученикътъ схваща себе си като
нѣщо отдѣлно отъ тѣлото, за да не
се съблазни отъ формитѣ.* 316
- Учение *Ученикътъ се учи по два начина:
или го учатъ, или той самъ се учи.
Или той си създава условия, за да
го учатъ, или другитѣ създаватъ
условия, за да се учи той самъ.
Процесътъ на учението е тру-
денъ, но приятенъ.* 317

Началото

По-добре е ученикът да почне съ мъжнотии, отколкото съ блага. Тъй още отъ начало ще укрепне.

318

Придобивка

Въ всѣки животъ ученикътъ трѣбва да има придобивка. Той трѣбва да слуша Духа си. Нѣма нищо по-хубаво отъ опитността, която разумниятъ Духъ може да даде на човѣка.

319

Основа

Ученикътъ трѣбва да гледа да придобие здрава основа въ душата си, за да разбира живота правилно.

Ученикътъ трѣбва да има самоувърненостъ въ живота, за да има основа, на която да гради.

Самоувърненостъ има само онзи, когото вълната на Любовта е докоснала.

320

За Бога

Първото и Велико нѣщо за ученика е да знае, че Богъ е вѣчна хармония.

Когато я почувствуващъ въ себе си, *Богъ те е посетилъ.*

Това сж *епохални мигове* въ твоя животъ!

321

Стремежъ

Да се стреми къмъ Бога и Истината, това е Великата задача на ученика.

322

Душата и
умътъ

Душата ти да бжде лазурна, а
умътъ – свѣтълъ.

323

Корегиране

Когато ученикътъ иска да напра-
ви нѣкому нѣщо, той самъ трѣбва да
се постави въ сжщото положение. –
И, ако намѣри, че е добре, тогава да
го направи. Така той се корегира.

324

Цѣлото
Небе

Ако ученикътъ се води напълно
по Божественитѣ принципи въ жи-
вота си, *цѣлото Небе ще му съдей-*
ствува.

Когато човѣкъ работи за Бога, за
другитѣ – Небето е *съ него!*

325

Мото:

За оня, който върви *по Божия*
Законъ, всичко съдействува за
добро.

326

Молитва

Само молитвата ще ти покаже
разумния начинъ да изплатишъ
кармата си по-лесно.

При молитвата трѣбва да пре-
живѣешъ едно Божествено състоя-
ние.

Молитвата е едновременно на-
чинъ, по който ученикътъ чрезъ нея
научава, каква е Волята Божия.

327

Природата

Ученикътъ трѣбва да има *съзнание* да не нарушава законитѣ, които действуватъ въ природата. Тѣ сж изразъ на една Висша Разумность!

328

Съзнание

У ученика трѣбва да има *съзнание* да изпълнява винаги Божественото!

Той трѣбва да дава винаги ходъ на Божественото въ себе си.

329

Енергиитѣ

Ученикътъ трѣбва винаги да препраща енергиитѣ си *нагоре* въ възвишена *мисълъ и работа*. Тогава тѣ развиватъ неговитѣ висши центрове.

Когато енергиитѣ оставатъ долу, тѣ се застояватъ, ставатъ разрушителни и предизвикватъ експлозии.

330

Мислитѣ

Повдигай мислитѣ си винаги *нагоре къмъ божественото*. По този начинъ се организира духовното тѣло.

331

Божественото

Въ живота на ученика трѣбва *да се прояви* Божественото.

Въ него е пълнотата на живота.

332

Истини за
работата

Най-голѣмото благо, което човекъ има отъ Бога, е *животътъ*.

А най-голѣмата благодарностъ на човекъ заради живота е *работата*.

Деликатността е плодъ на зачитане работата на другия.

Който почита – мисли.

Колкото човекъ е по-внимателенъ къмъ работата на другия, толкова и Невидимиятъ свѣтъ е внимателенъ къмъ неговата работа.

Работи само онзи, който работи отъ Любовь.

Който работи, обича.

И който почита работата на другия, самъ работи.

Който разбира, живѣе.

Смѣхътъ понѣкога показва, че не разбирашъ. Той е временно развлечение.

Който разбира, мисли!

Който разбира, работи.

„Отецъ ми работи, и Азъ работя“.

333

Отплата

Когато се постигне у ученика *стремежъ къмъ Бога*, Учителътъ вече не съжالياва за нищо, което е *сторилъ и далъ* на ученика.

334

Близостъ

Има физическа, умствена, духовна и Божествена близостъ. Истинската близостъ на душитъ се гради върху божественитъ връзки. Тъ сж единственитъ трайни, неизмѣнни и *вѣчно усилващи се.*

335

„Засади“

Ученикътъ трѣбва да бжде много прозорливъ и внимателенъ. Има низши духове, които устройватъ „случайни засади“, и ученикътъ може да си напакости. Напримѣръ, минавашъ покрай нѣкой мостъ, виждашъ ограда, хванешъ се о нея, обаче тя е гнила, падне, и ти паднешъ съ нея заедно.

336

Къмъ
Духовното

Ученикътъ трѣбва винаги да одухотворява материалното. Спре ли се на него, ще срѣщне голѣми противоречия въ живота.

Отъ физическото къмъ духовното!

337

Богъ

Бога най-лесно ще намѣримъ *въ себе си.* Когато ученикътъ Го намѣри въ себе си, ще стане способенъ да Го намѣри и навсѣкжде около себе си.

338

Материал-
ното

На Земята всичко е преходно. Ученикът не трѣбва да желае нищо земно. Той ще си служи съ букваря и плочата, докато завърши I-во отдѣление; и после ще мине напредъ, а тѣхъ ще остави за другитѣ.

Нѣма защо да носи съ себе си букваря и плочата въ университета.

339

Свещени
думи

– Познавашъ ли ме?

Не бой се!

340

Богъ

Докато намираме Бога *въ себе си*, нашиятъ животъ е пѣленъ, има *сми-сълъ и радостъ*.

Извънъ Бога има само нещастия и страдания.

341

Богъ

Само въ Бога е нашиятъ животъ!

342

Развитие

Гледай развитието ти да върви *естествено*. Мисълта трѣбва да расте, но не да презрѣе.

Мислитѣ трѣбва да се *развиватъ* и да *растатъ*, безъ да се измѣнятъ.

343

Действие

Не всѣкога Учителътъ може да *говори*.

По нѣкога трѣбва веднага да *действува*: когато ученикътъ разглежда

и изучава една бомба, която следъ две минути ще експлодира, Учителътъ нѣма време да му обяснява, че това е нѣщо опасно, а веднага ще я вземе отъ ржцетѣ на ученика и ще я хвърли нѣкъде надалечъ въ пространството! Ученикътъ ще разбере това едва, следъ като чуе бомбата. И *ще благодари на Учителя си*, за дето не му е говорилъ нищо тогава.

344

Мистична
самота

Има въ човѣка една *мистична самота*, въ която той се слива съ *Бога*. Това е за оня, *който разбира!*

Има една свещена областъ въ душата, която е *неприкосновена!* Нея никой не може да прекрачи.

Тя е *свещено мѣсто*, предназначена само за Бога.

345

Самъ

Ученицитѣ могатъ да живѣятъ сами въ своя *вътрешенъ животъ*, само ако живѣятъ въ *чистота*.

346

Пчелата

Пчелата ще извади медъ отъ цвѣта; човѣкъ ще откъсне цвѣтето, ще го помирише и ще го хвърли. А говедото ще го стѣпче.

Ученикътъ трѣбва да има *метода на пчелата*.

347

Свѣтлината Ученикътъ трѣбва да обича Свѣтлината! Учителътъ ще му предаде *най-Великото* чрезъ *Свѣтлината!*

348

Чистене Всѣка вечеръ ученикътъ трѣбва да се чисти – *психично чистене* – като обърне ума си къмъ *Великата Любовь* и прекара презъ нея всичко, което е вършилъ презъ деня.

349

Свѣтлина Ученикътъ трѣбва да се стреми да достигне до оная *свѣтлина*, при която може да разпознава *истинската Любовь*.

Любовта се показва въ най-големата нищета.

350

Добрини Богъ така прави своитѣ добрини, че тѣ изглеждатъ сякашъ естествено дошли! Но ученикътъ трѣбва да знае, че това е *дѣло на Бога*, на тази *Разумна Сила* въ вселената, която помага, а сама винаги *остава* скрита; и *непрестанно* да *благодари* въ душата си Нему.

Тѣй постѣпва и Учителътъ.

351

Мото: Да бжде Благословенъ Господъ на *Любовта* въ нашитѣ души!

352

Въпросъ Кое е по-хубаво? Подареното или заслуженото?

Богатството, което е подарено, или което е спечелено?

353

**Чистота –
Нюксъ**

Ученикътъ трѣбва да бжде *тъй чистъ*, че да мирише на нюксъ – миризмата на ангелитѣ. И туй благоухание да се не измѣня, а презъ *цѣлата вѣчностъ* да се *усилва* като едно цвѣте въ Божията градина.

354

Страдание

Спрямо страданието не трѣбва да си пасивенъ. Като дойде, приеми го тихо и спокойно. Така положението ти ще се уясни, и ти ще извлечешъ полза отъ него. Сжщевременно активно ще работишъ, за да се справишъ съ него. До дето то трае, ти не изгубвашъ равновесието и мира си. Ти имашъ *разумно отношение* къмъ него, разбирашъ вътрешния му смисълъ и значение.

Така ти ще превърнешъ страданието си въ хармония.

355

Любовъ

Когато ученикътъ люби Бога, страданията се издържатъ леко.

356

Стабил-
ность

На Земята всичко се мѣни, всичко е преходно. Ученикътъ трѣбва да се държи за нѣщо *постоянно*.

Той е силенъ, когато има една *основна идея*, която е неизмѣнна въ него при всичкитѣ условия на живота.

357

Практи-
ческо
прило-
жение

Единственото нѣщо, което ученикътъ трѣбва да знае, то е Божествената целъ на своя животъ. Трѣбва да знае кои срѣдства да подбере и какъ да ги използва.

Когато душата е излѣзла *отъ Бога*, Той е писалъ нѣщо въ нея, и когато тя го прочете, ще научи цѣльта на своя животъ.

358

Любовта

Ученикътъ трѣбва да *различава Любовта*. Тя може да бѣде физическа – механическа, духовна, а може да бѣде и *Божествена*. Презъ тѣзи три положения всички енергии се трансформиратъ.

Ученикътъ трѣбва да живѣе въ духовната и Божествена Любовь.

Физическата се мѣни и промѣня; духовната се промѣня, безъ да се измѣня, а *Божествената* не се промѣня, нито измѣня, а *само расте!*

359

Любовь

Ученикътъ, който люби, никога не трѣбва да бжде разсѣянъ. Въ Любовьта никога вниманието не трѣбва да се отвлича.

Умътъ въ Любовьта е необходимъ.

360

Любовь

Любовьта е нѣщо *Божествено!* Ученикътъ трѣбва да прояви Любовьта *свободно.*

Има две крайности въ Любовьта: срамъ и безсрамие. И едното, и другото произтичатъ отъ неправилното разбиране на Любовьта. Но отъ дветѣ – срамътъ е за предпочитане.

361

Любовьта

Въ Любовьта трѣбва да изчезне всѣка форма, а да остане само смисълътъ на нѣщата.

Ако ученикътъ търси форма въ Любовьта, той ще падне. Въ Любовьта трѣбва да изчезне *всѣка форма!*

362

По Божественому

Ученикътъ трѣбва да моли *подкрепа отъ Божествения свѣтъ* и да разрешава всичко по *Божественому.* Въ Божествения свѣтъ нещата се разрешаватъ напълно; въ духовния – наполовина; а въ физическия – никакъ. За да може ученикътъ да разреши

нѣщо по Божественому, той трѣбва да бжде *абсолютно чистъ*. Това значи да нѣма никакви кармични връзки – да бжде *напълно свободенъ*.

363

Посвещение

За да се изпита Любовта на ученика, той ще бжде прекаранъ презъ редъ изпитания, съблазни, съмнения, разочарования. Ако издържи всичкитѣ до край и не се съблазни въ Любовта – тогава иде *посвещението!*

364

Любовта

Любовта е единъ *вжтрешенъ свѣтъ*, който осмисля живота. Тя дава *потикъ* дълбоко въ душата на човѣка къмъ Бога. Това е за оня, *който разбира!*

Тогава човѣкъ може и самъ да живѣе, т.е. съ Любовта. А Богъ е Любовь, и дето е Богъ, тамъ е *всичко!*

365

Две мѣста

Животътъ на ученика не може да бжде на две мѣста: и въ свѣта, и въ училището. За изпитъ ученикътъ може да отиде въ свѣта, но той е винаги въ училището.

Той работи въ свѣта; не кжса връзкитѣ си съ него, но той *на всѣкжде е ученикъ*.

366

Срѣща съ
Учителя

Когато ученикътъ иска да се *срѣщне съ Учителя си*, трѣбва да се *приготи за това*: не трѣбва да има никакви връзки съ преходното; това е процесъ въ съзнанието. Той е въ *силно молитвено* състояние. Моли се Богъ да му съдействува *да възприеме и разбере* правилно мислитѣ на Учителя, за да ги използва и приложи добре.

367

Синиятъ
цвѣтъ

Ученикътъ трѣбва да употребява синия цвѣтъ, за да бждатъ вибрациитѣ му *по-духовни, по-бързи и по-нѣжни*.

Той трѣбва да има *по-нѣжни вибрации*.

368

Великата
Любовь

Ученикътъ трѣбва да преживѣе стиха "Богъ е Любовь", за да може отчасти да приеме и почувствува Любовта. Тогава ще бжде готовъ *да издържа всички страдания*.

369

Предъ Бога

Ученикътъ трѣбва да върши *всичко* като предъ Бога. Въ това седи *неговата* Любовь!

370

Заради Бога

Всичко, което ученикътъ върши, го върши заради *Бог*а.

371

Новото
учение

Новото учение е само за човѣка
съ *пробудено* съзнание. То не е за
човѣкъ, който живѣе съ старитѣ
идеи.

372

Учительтъ

Учительтъ не служи на преход-
ното.

Той служи на Любовта!
Защото служи на Бога.

373

Познание
на Бога

Ученикътъ *ще познае* Бога, само
като живѣе *въ закона на Любовта*.

374

Богъ

За да познаемъ Бога, трѣбва да
Го любимъ!

375

Убеждение

Ученикътъ трѣбва да прави
всичко отъ *убеждение*. За него
убеждение е: *Любовъ къмъ Бога!*

За него убеждение е, че *Богъ*
царува въ свѣта!

За него убеждение е, че Лю-
бовта крепи свѣта!

376

Краската
на
Любовта

Краската на Любовта е розова.
Краската на висшата Любов е
свѣтлосиня.

Краската на Божествената Лю-
бовъ е *Бѣлата Свѣтлина!*

377

- Екскурзия** **Земниятъ животъ на ученика**
 трѣбва да представлява една хубава
екскурзия. Той ще мине презъ много
 мѣста, ще разгледа всичко, което
 срѣщне на пътя си, и ще си отмине.
 378
- Програма** **Ученикътъ трѣбва да знае *опре-***
дѣлено програмата на своя *животъ* и
 да я изпълни правилно.
 Това може да му разкрие само
 неговото *сврѣхсѣзнание*. Всѣки день
 той се вслушва отвжтре да чуе,
 какво ще му каже Богъ да направи.
 Това е програмата му за деня.
 379
- Даване** **Бжди една любеща душа!**
 380
- Къмъ** **Мирътъ Божи да бжде въ васъ!**
ученицитѣ 381
- Чувствата** **Всички чувства на ученика трѣбва**
 да бждатъ въ *възходяща степенъ*.
 382
- Сърдцето** **Трѣбва да пазишъ сърдцето си**
 чисто.
 „Само чиститѣ по сърдце ще
 видятъ Бога“.
 383

Молитва

Ученикътъ трѣбва постоянно да бжде въ връзка съ *Бога на Любовта*. Да мисли за Този, Който единственъ е неизмѣняемъ и Благъ всѣкога!

384

Новиятъ моралъ

Ученикътъ трѣбва да действа съгласно *Новия моралъ: Да обича Бога* и да говори Истината.

385

Досѣтливостъ

Най-благородното качество на ученика е да бжде досѣтливъ и много внимателенъ къмъ другитѣ.

Бжди досѣтливъ къмъ другитѣ тѣй, както Богъ е досѣтливъ къмъ тебе.

Бжди досѣтливъ, както *разумната природа*, която се вслушва въ зова на най-малкитѣ бубулечици и цвѣтенца за дъждъ и ги снабдява съ влага.

Бжди досѣтливъ, какво *Божиятъ Духъ* иска ти да направишъ.

Това е досѣтливостъ, да знаешъ да угодишъ на Бога въ себе си и въ другитѣ.

386

Досѣтливостъ

Любовта носи досѣтливостъ!

Любовта влиза въ положението на всички!

387

Прозорли-
вость

Ученикътъ трѣбва да бжде много прозорливъ: да умѣе да хармонизира противоположнитѣ нѣща и да се поляризира веднага.

388

Прозорли-
вость

Душата на ученика трѣбва да бжде *прозорлива*.

Това говори за будно съзнание.

389

Противоре-
чия

Щомъ ти дойдатъ противоречия, кажи:

„Богъ е Любовь!“ Иди при Бога!

390

Геройство

Ученикътъ трѣбва да бжде посиленъ отъ нещастieto си и трѣбва да знае, че то иде и си отива.

Той трѣбва да издържа. Това е геройство!

Смѣлъ бжди и напредъ върви!

Качества на ученика сж: безстрашие и решителность.

Безъ тѣхъ той не може да издържи.

391

Себе си

Когато ученикътъ разбере *себе си*, той разбира всички.

392

Урокъ

Когато Учителътъ предаде извес-тенъ урокъ на ученика, последниятъ трѣбва да се моли на Бога, за да разбере правилно урока, който му е предаденъ.

393

Ржката на
Провиде-
нието

Ученикътъ вижда въ всичко, ко-
ето става около него, любещата ржка
на Бога!

394

Духовенъ
животъ

Ученикътъ трѣбва да прекара
живота си тъй, както Господъ Го е
опредѣлилъ.

Затуй му трѣбватъ знание и ду-
ховенъ животъ.

395

Познаване
на
Великото

Ще развивашъ сърдцето си, за да
дава материалъ за ума.

„Волтъ познава господаря си“.

А сега е *дошло време* човѣкъ да
познава Бога.

396

Разбиране

Безъ страдание може, когато има
разбиране. А разбиране може да има
всѣкога, когато има Любовь.

397

Къмъ
ученика

Моятъ миръ да бжде съ тебъ.

398

Послушание
и искане

За ученика послушанието е по-
добро отъ искането. Защото въ по-
слушанието се извършва волята на
Учителя, а въ искането се извършва
волята на ученика.

399

Отплата

Учителътъ застава въ своята
мощъ въ душата на ученика, когато

последниятъ е чулъ *най-свещенитѣ думи* от Учителя за Бога.

Какъ ученикътъ може да се отплати за всичко това, което Учителътъ е говорилъ и сторилъ за душата му?

– *Само като служи на Бога съ всичкото си сжщество!*

Само тогазъ и само така ще му се отплати.

400

Сърдцето

Сърдцето на ученика трѣбва винаги да трепти отъ *Свещения огънь на Любовта*, но никога да не изгаря.

401

Строгъ

Ученикътъ не трѣбва да се смущава *отъ лицето на Учителя си*.

Когато Учителътъ прониква пространството, тогава се вижда *строгъ*.

Ученикътъ трѣбва да *схваща и разбира това*.

402

Езикътъ

Езикътъ на ученика не трѣбва кости да троши, а рани да *цери*.

403

Красота

Красотата на ученика трѣбва да седи въ това – той да говори Истината!

Красотата е облѣкло на Истината.

404

Престо-
реностъ

У ученика не трѣбва да има
никаква престореностъ. По това той
се отличава. Защото всичко въ него-
вия животъ е естествено.

405

Растежъ

Ученикътъ трѣбва да расте! И
като го биятъ, трѣбва да расте; и
като го милватъ, трѣбва да расте.

Ученикътъ трѣбва да расте!

406

Воля,
сърдце
и умъ

Задачата на ученика е трояка:
Да развие и уякчи *волята си*;
Да облагороди и изчисти *сърд-*
цето си;
Да просвѣти и укрепи *ума си*.

407

Любовъ и
чистота

Ученикътъ като люби, придобива
чистота. Любовта е сила, която се
развива само при чистотата.

408

За ученика

Ученикътъ, който много е при-
елъ и не го използва, ще бжде
много битъ.

409

Любовъ,
Мждростъ,
Истина

Любовъ, Мждростъ и Истина –
това трѣбва да бжде винаги въ ду-
шата на ученика, който обича Учи-
теля.

Туй е висшето, което свързва
ученика и Учителя.

410

Науката за
Любовта

Велика е науката за Любовта!
Любовта трѣбва да се изучава,
както се изучава природата. Приро-
дата не може да се изучи само съ
едно цвѣте.

Любовта има безброй форми, и
всички тѣ съставляватъ едно цѣло.

411

Бждеще

Животътъ на ученика трѣбва да
се простира въ бждещето.

Свѣтътъ живѣе въ настоящето.
Бждещето всѣкога подразбира пов-
дигане на съзнанието; миналото е
слизане на съзнанието отъ горе на
долу; а настоящето е преходно.

Великото бждеще трѣбва да про-
никва въ настоящето на ученика.

412

Добритѣ
ученици

Най-добритѣ ученици сж тия,
които вървятъ естествено; нито се
забавятъ, нито прескачатъ; нито се
спиратъ, нито тичатъ. Всичко у тѣхъ
върви естествено.

Въ живота имъ е отразенъ *кос-
мическиятъ ритъмъ.*

413

Есенцията

Ученикътъ не трѣбва да пожелава нѣщата *преждевременно*. Не трѣбва да пожелае да помирише силната есенция. Той не може да я издържи. Есенцията може да е толкова силна, че да произведе претжпяване на чувствата му.

Учительтъ знае, отъ какво има нужда ученикътъ.

Последниятъ знае, че всѣко нѣщо ще дойде на времето си.

414

Благодар-
ность

Ученикътъ трѣбва да бжде благодаренъ на това, което Учительтъ му дава и да върви напредъ.

Учительтъ никога нѣма да остави ученикътъ да се спре. Ученикътъ чувствува подкрепата, която иде *отъ Учителя, отъ цѣлото Небе*. Това го изпълва всѣки моментъ *съ благодар-
ность и благоговение*.

415

Естестве-
ность

Ученикътъ трѣбва най-първо да развие *хармонична естественостъ* въ своя характеръ.

416

Учение

Най-важното за този, който е гладенъ, кое е?

Най-важното за ученика е да има *непреодолимо желание да се учи*. Учението е преди всичко за ученика!

Всичко друго е второстепенно заради него. Ученикътъ почва отъ семето, а свѣтътъ търси градина съ плодове. Тамъ е *разликата*. А такива градини никжде ги нѣма.

Ученикътъ учи, за да изпълни Волята Божия!

417

Поляризи-
ране

Ученикътъ трѣбва да умѣе да се *поляризира*, а не да се демагнетизира. Той винаги обръща внимание само на положителното въ живота и съ него работи.

418

Основни
черти

Ученикътъ може да се промѣни, но у него не трѣбва да се измѣнятъ основнитѣ черти *вложени отъ Бога въ него*. А вложеното отъ Бога въ него – *това* е той.

419

Особеностъ
въ
развитието

Ученикътъ не трѣбва да гледа другитѣ!

Всѣки единъ си има *свой ходъ* на развитие. Ако си рѣка, трѣбва да течешъ. Ако си дърво, трѣбва да растешъ. Ако си плодъ, трѣбва да зрѣешъ.

Всѣко нѣщо има нужда отъ развитие!

420

Възходяща
Любовь

Когато ученикътъ е боленъ, той трѣбва да развива Любовета си. Когато Любовета му стане възходяща, той ще бжде вече *здравъ*.

421

Доброто

Сжщината на човѣка е *Доброто*! Ученикътъ трѣбва да разработва Доброто въ себе си. Затова е пратенъ на Земята.

422

Воля за
Доброто

За Доброто трѣбва воля!
За да вървишъ нагоре, изисква се воля. А само при доброто се отива нагоре. За злото нѣма нужда отъ воля; ти само стжпи въ течението, и то ще те повлече надолу.

Воля трѣбва за Доброто!

423

Еволюция

За ученика еволюция значи – да се повдигне нагоре при условията, дето душата му може да расте и се развива правилно.

Това е непреривенъ процесъ на *пробуждане и освобождение*.

Ученикъ е онзи, който съзнателно работи въ това направление. Той участвува въ колективния ходъ на *еволюцията*.

424

Обективенъ
и субекти-
венъ умъ

Обективниятъ умъ на ученика трѣбва да бжде развитъ тѣй, че да

може *правилно* да констатира нѣщата отъ вѣнъ. Нищо повече.

Субективниятъ умъ на ученика трѣбва да бжде развитъ тѣй, че да може правилно да преживява нѣщата вътрешно.

Обективниятъ умъ е на фактитѣ, а субективниятъ – на законитѣ. Но и двата не сж още *умътъ на принципитѣ*.

425

Пасивность

Само по отношение *на Бога* умътъ на ученика трѣбва да бжде пасивенъ – *да възприема*.

Смирението поставя душата въ възприемателно състояние.

426

Синьо и
бѣло

Ученикътъ трѣбва да внася въ себе си *Синята и Бѣлата Свѣтлина*. Тѣ ще помогнатъ за неговото духовно повдигане. Ученикътъ трѣбва да използва животворното действие на разнитѣ видове лжчи за своето повдигане.

427

Два обекта

Да се концентрира – това е нѣщо естествено за ученика. Когато въ съзнанието му влѣзнатъ два или нѣколко обекта отъ материалния и духовния свѣтъ и се преплетатъ – той се разсѣйва. Това той не трѣбва

да допуска. Ученикътъ трѣбва да се концентрира само въ тая посока, въ която седи духовното напредване на *всички* души и на своята – надъ всички лични амбиции!

428

Голѣмата
паница

Има ученици, които работятъ съ малки мотики, а после искатъ голѣмата паница.

Затова Учителътъ понѣкога ще заведе ученика при мотикитѣ, самъ да си избере една мотика, и *споредъ* мотиката – и паницата.

429

Да и Не

Ученикътъ трѣбва да бжде силенъ, че да може да каже *Да* и *Не* по *принципъ*. Когато нѣщо по принципъ не бива да се приложи, да каже: *Не!* А когато трѣбва да се приложи, да каже: *Да!*

430

Любовь и
смысль

Ученикътъ трѣбва да знае, че животъ безъ Любовь не е възможенъ.

Въ Любовьта всички нѣща се осмислятъ.

431

Любовь
и умъ

Само Любовьта е, която може да смекчи нѣщата, а умътъ да имъ даде цена.

Мекотата е външниятъ изразъ на Любовьта.

432

**Изкуствени
желания**

Ученикътъ трѣбва да се пази отъ изкуствени желания; тѣ съсипватъ. Естественитѣ желания на душата, тѣ сж здравословни за ученика и служатъ за неговото повдигане.

Естествено желание е само това, което е *съгласно съ Волята Божия* – което иде отъ Бога!

Естествено желание е това, което води къмъ изобилень животъ.

433

Съмнение

Когато ученикътъ се съмнява, той се демагнитизирва и тогава изгубва тази естествена *привлекателностъ*, която е ималъ.

434

**Интуиция
и умъ**

Ученикътъ трѣбва да бжде последователень на природата си. Нѣкои ученици, когато действуватъ по интуицията си, вървятъ добре, а други, когато мислятъ, вървятъ добре.

435

**Планътъ
на
Битието**

Ученикътъ не трѣбва да мисли, какъ ще израстне. Той само трѣбва да *учи*. Този въпросъ не влиза въ неговия планъ, а въ *Божествения Планъ* на Битието.

436

Победа

Когато ученикътъ побеждава, той се радва, а съ това радва и Учителя си.

Ученикътъ побеждава, когато призове *на помощ* силитѣ на небето!

437

Чистотата
на ученика

Чистотата на ученика съ нищо не трѣбва да се опетни. Когато той е чистъ и пази своята чистота, радва и Учителя.

438

Доброто

Ученикътъ, който *знае и прилага* знанието въ живота си, *е добъръ*.

Външно изявление на Любовта – това е Доброто!

439

Жертва и
Мъдростъ

Ученикътъ, който жертвува, е добъръ.

Ученикътъ, който е мъдъръ, е добъръ!

440

Истината

Ученикътъ, който обича Истината, е добъръ.

Тѣй го нарича Учителътъ.

441

Доброто

Ученикътъ трѣбва да знае, че Учителътъ винаги желае *най-доброто* на ученика си. Учителътъ желае ученикътъ да издържи изпитанията и да превъзмогва изкушенията.

442

Младостъ

Който живѣе въ Любовьта, той е *всѣкога младъ*.

За ученика нѣма старостъ – той живѣе въ Любовьта; затова е *ученикъ*.

Свѣтътъ не разбира Любовьта.

Който живѣе въ Любовьта, той е *всѣкога младъ!*

443

Издържане

Когато ученикътъ е билъ при Учителя си, после ще получи изпитания, за да се изпита Любовьта му.

Ако ученикътъ люби, той ги издържа.

Любовьта *издържа* всичко!

444

Любовьта
и Мирътъ

Ученикътъ ще познае, дали има Любовь, ако има миръ.

Ако Любовьта не може да даде Миръ, тя не е Любовь.

445

Истина и
Любовъ

Ученикътъ трѣбва *всѣкога* да действува съ Истина и Любовь.

Любовьта *всѣкога* оправя нѣщата. Тя е най-възвишеното и благородното.

А Истината го освобождава. Тя е силата, която движи човѣка по вѣчния Пжть!

446

Истината

Когато дойде ученикътъ да каже една лъжа, нека си спомни *думитъ на Учителя:*

Истината е наша, а лъжата – не! И, ако е ученикъ, той нѣма да излъже!

447

Изпитъ

Ученикътъ трѣбва да знае, че никога нѣма да мине *два пѣти* презъ единъ и сжщъ изпитъ. Затова той трѣбва да гледа да го издържи добре. Не го ли издържи, пропада въ този изпитъ. Другъ изпитъ ще му се даде, но този нѣма да се *повтори* вече.

448

Истината

Казването на Истината е една операция безъ упойка. Ученикътъ трѣбва да е готовъ да издържи Истината! Тогава той е силенъ.

Той знае, че въ своята *вътрешна сжщина* Истината е винаги *блага!*

449

Отговоръ

Има въпроси, на които ученикътъ трѣбва прямо да отговори. Ако ученикътъ отговаря на тѣзи въпроси съ заобикалки, той не говори Истината.

Учителътъ *знае* Истината.

Изпитва се само ученикътъ.

450

Сила и
благород-
ство

Силенъ е ученикътъ, само когато не прави зло. И въ това седи неговото благородство!

451

Знание и
Любовь

Ученикътъ трѣбва да се стреми къмъ знанието съ Любовь. Знание, придобито безъ Любовь, огрубява; а знание, придобито съ Любовь, облагородява.

Това е истинско знание!

452

Миръ

Ученикътъ трѣбва да бжде *тихъ всѣкога*. Не само привидно, но дълбоко въ душата си да има *миръ*.

Човѣкътъ на Мира излъчва едно неземно сияние, което внася хармония въ околнитѣ.

453

Миръ

Мирътъ говори за присжствието на Духа!

454

Свещени
чувства

Ученикътъ не трѣбва да търгува съ своитѣ свещени чувства.

Безкористието е качество на Любовта.

Въ нея всичко е ценно.

455

Грѣхътъ

Когато грѣхътъ дойде, ученикътъ изгубва всичко, и то моментално.

Ученикътъ е силенъ, не само когато добие богатства, но и когато умѣе да ги запази.

456

Любовта

Ученикътъ не трѣбва да се цапа, за да може да живѣе въ Любовта.

Единъ моментъ, изживѣнъ при извора на Любовта, струва повече отъ 100 царски корони.

457

Плодове

Ученикътъ трѣбва да може да се храни и само *съ плодове*. Тѣ ще му предадатъ *свѣтли* мисли и *чисти* чувства.

И съ това ще се развие и волята му.

Следъ 100 години ще се измѣни кухнята. Сега по-голѣмата частъ отъ живота си женитѣ прекарватъ въ кухнята. А мъжетѣ работятъ само за храната.

458

Ментално
поле

Когато ученикътъ е въ размишление и съсредоточение, той не трѣбва да се отвлича отъ нищо, да е въ хармония съ своитѣ мисли и да се намира въ умственото поле.

459

Учителѣтъ

Невъзможно е *посвещение* безъ *Учитель!* Необходимъ е Учитель за ученика. Той е, който ще му даде едно право направление въ живота тукъ на Земята и горе въ Невидимия миръ.

Само този може да ти разкрие *Пжтя*, който е миналъ по него и го познава въ всичкитѣ му подробности.

460

Страданието

Страданието на Земята е *най-великото* нѣщо за ученика.

Защото чрезъ него той научава най-добритѣ уроци.

Въ страданието ученикѣтъ се *повдига*.

Въ страданието се пробужда съзнанието.

461

Обектитѣ

Обектѣтъ на ученика е *вжтре* – Богъ.

И за туй нѣма спънки за постигането му; той е всѣкога доволенъ, защото всичко е вжтре въ него.

Свѣтътъ търси своя обектъ отъ вънъ; затова тѣхниятъ животъ е пѣленъ съ недоволство.

462

Страдания и
Истина

Щомъ ученикътъ разбере правилно страданията, той ще научи *Истината*.

463

Излишното

Ученикътъ не трѣбва да желае въ живота си повече страдания и повече радости, отколкото трѣбва. Тѣ сж излишни. Страданията внасятъ повече *влага*, а радоститѣ повече *Свѣтлина и топлина*.

464

Страданията

Нѣма да питатъ ученика, колко страдания е миналъ, но какво е научилъ отъ тѣхъ.

465

Познаване

Ученикътъ ще познае своя Учителъ, когато издигне съзнанието си въ *Божествения свѣтъ*.

466

Търпение

Търпение, ученико, ти, който се учишъ при менъ!

Търпението е едно отъ *великитѣ качества на Бога*.

Търпение, ученико, търпение!

467

Чистота

Въ душата си ученикътъ трѣбва да бжде всѣкога чистъ. Въ Новото учение ученикътъ преди всичко трѣбва да пази чистотата си и тая на другитѣ.

468

Мото:

„Благодаря Ти, Господи на Любовта, Ти, Който ме направи *азъ да мога!*“

Когато ученикътъ има известни затруднения, да каже:

„Богъ е въ менъ, и *Той прави азъ да мога.* За Божията Любов нѣма „не мога“!

Богъ е Любовъ!“

469

Две крайности

Ученикътъ трѣбва да се пази отъ две крайности: сърдцето като изсти-не, на ледъ става; умътъ като се сгорещи, буря се образува.

Сърдцето трѣбва да бжде *топло*, а умътъ *свѣтълъ*.

470

Правило

Ученикътъ свещено държи едно правило: Божественото не се корегира. То е *абсолютно!* При Божественото нѣма друго мнение!

Ученикътъ никога не *престъпва* това правило!

471

Университетъ

Когато ученикътъ е при Учителя си, той е въ *университета*, а иначе е въ училището.

472

Любовьта

Любовьта на ученика трѣбва постоянно да се пречиства, *за да се слѣе* съ Любовьта на Учителя.

Малкиятъ може да се издигне до Голѣмия само чрезъ Любовьта.

Само Любовьта прави малкитѣ нѣща велики.

Само Любовьта праща Великото при малкото!

Само Любовьта прави малкото да служи на Великото!

473

Нѣжностъ

Ученикътъ трѣбва да бжде много *нѣженъ*, да образува около себе си вълни отъ нѣжностъ, за да може *да разбере Великата Любовь*. Тя е Божественото и *най-свещеното* нѣщо на Земята.

Само Божията Любовь е Любовь!

474

Излетъ

Когато ученикътъ е на излетъ, хубаво е на най-голѣмата височина да си направи *молитва* и гимнастическитѣ упражнения.

475

Безъ страхъ

Когато дойде злото, то внася страхъ.

Ученикътъ трѣбва да си каже: *Безъ страхъ!*

Съ това той разбира: *Богъ е посиленъ*.

476

Отъ
Любовь

Ученикътъ трѣбва да прави всичко отъ Любовь!

Всѣко нѣщо, което се прави безъ Любовь, е прѣстѣпно.

Всичко съ Любовь!

477

Девствен-
ность

Ученикътъ трѣбва да бѣде девственъ. *Девствеността е качество на душата;* тя не е нѣщо външно.

478

Хармония

Ученикътъ трѣбва да е въ хармония съ *Абсолютното* и да се приближава къмъ Него съ абсолютна вѣра и безъ страхъ.

Хармонията е условие за обмѣна между него и Абсолютното.

479

Радость

Ученикътъ, който върви добре, е радостенъ.

Радостта на ученика иде *отъ вътре* като отъ единъ изворъ. Хората отъ свѣта искатъ да вдигнатъ завесата, да видятъ, отъ кѣде иде тази радостъ, но не могатъ. Тѣ я търсятъ отъ вънъ, а тамъ нѣма нищо.

Радостта на ученика *иде отъ вътре!*

480

Растежъ

Да расте Любовьта ти!

Всѣки день ученикътъ трѣбва да расте въ Любовьта си!

481

Познание
на Господа

Това е познание на Бога: Да приемешъ и познаешъ Любовта Му.

482

Правилно
отношение

Когато обичашъ нѣкого, обичашъ всичко, което Той обича.

Ученикътъ, който обича Учителя си, обича и всичкитѣ Негови нареждания!

483

Важното

Важно е за ученика да възприеме Божествената Любов. Тя да стане една *необходимость* за него въ живота му, да живѣе въ нея, да я има, да я диша, за да има смисълъ живота му.

484

Източната
школа

На ученика отъ източната школа сж създавали изкуствени изпитания, и той ги е издържалъ; а сега на ученика не се създаватъ освенъ *естествени* изпитания, и той на реда си трѣбва много добре да ги *издържи*.

Дойде нѣкой и те нагруби; бжди герой, приближи се до него и кажи му съ Любовъ: „Пакъ ела въ моя домъ“!

485

Съ Бога

Ученикътъ трѣбва да съзнава живо връзката си съ Бога. Да не мисли много за последствията, а за *принципитѣ*.

486

Мълчание

Когато Учителътъ говори, ученикътъ *трѣбва да мълчи*. Когато Учителътъ мълчи, ученикътъ се изпитва.

Най-приятното изкуство, което ученикътъ може да приложи най-лесно, е да мълчи и да слуша.

487

Доброто

Ученикътъ трѣбва да се стреми *къмъ Доброто!* Доброто е плодъ на Любовта; Любовта е плодъ на Духа; а Духътъ е *изявление* на Бога!

488

Философия

Философия се изисква отъ живота на ученика. Той трѣбва да умѣе *да примири* всичкитѣ противоречия. Голѣмитѣ работи сж за хората, а малкитѣ – за ученика.

489

Божественото училище

Въ Божественото училище всички постѣпки на ученика трѣбва да бждатъ *отмѣрени*.

Най-съкровениятѣ работи на душата *не се извяватъ* навънъ.

490

Не веднага

Учителът не дава веднага на ученика това, *което той иска*, а го оставя известно време да поживее със тази мисъл. Да има време и ученикът да изживее желанието си. Ако е *духовно*, то ще издържи; ако е материално, ще изчезне.

491

Устой-
чивостъ

Най-първо ученикът трѣбва да бжде изпитанъ въ устойчивостъ, и тогава да му се *повѣрятъ* известни уроци.

492

Дисциплина
и Свобода

Ученикът трѣбва *самъ да си налага* дисциплина! Другояче ще бжде насилие.

Нищо въ неговия животъ не му се налага отъ насилие.

Всичко ученикът върши *по вътрешна свобода!*

493

Малкото

Ученикът се изпитва *въ малкото*; щомъ той е внимателенъ въ малкото, ще получи многото.

494

Силнитѣ
преживя-
вания

Силнитѣ преживявания на ученика трѣбва да бждатъ *вътрешни*; едва да проличатъ отъ вънъ.

Товага той се ползува.

495

Дълбочина

Ученикътъ трѣбва да мине презъ *голѣми страдания*, за да добие известна *дълбочина* въ характера си.

Безъ нея той не може да устоява. Тя е необходима за характера му; тя носи *свежестъ*. Дълбочината – това е съдържанието на нѣщата, а голѣмината означава формата. Чувствата могатъ да бждатъ дълбоки, а могатъ да бждатъ и *интензивни*.

Интензивностъ – това е четвърто измѣрение вече.

496

Добриятъ
ученикъ

Ученикътъ не трѣбва никога да критикува постѣпкитѣ на Учителя си, ако иска да бжде добъръ ученикъ.

Защото Учителътъ е по-уменъ отъ ученика. Последниятъ трѣбва винаги да се радва на нарежданията на Учителя си и да каже: „*Това е за добро*. То е желанието на Учителя ми. Азъ ще го изпълня съ радостъ и любовъ!“

497

Любовъ
къмъ Бога

Да любишъ Бога, това значи, да разстелишъ нишкитѣ на чистотата по пжтя си.

Щомъ ученикътъ възлюби Бога, ще започне правилниятъ животъ и винаги ще се чувствува надъ условията.

498

Благъ

Днесъ Природата е по-блага, отколкото строга; и едното, и другото привлича, но Благостъта повече.

Благъ е само Богъ.

Милостъта успокоява, а Любовта съживява.

499

Любовта
на Душата

Възлюблениятъ на човѣшката душа – това е Великото въ свѣта – Богъ!

Намирането на Възлюбления – това е твоето пробуждане!

Каква промѣна става съ тебе! – Ти си вече *Синъ на Виделината!*

Чувствуващъ благоуханието на хиляди цвѣтя около тебе.

Свѣтлината почва да гали всичко онова, което Богъ е създалъ. Снѣговетъ и ледоветъ почватъ да се топятъ. Ти си вече въ страната, дето Слънцето грѣе и никога не престава да грѣе. Защото нѣма вече нощъ! Обърсани сж вече сълзитѣ отъ очитѣ ти.

Ти ставашъ способенъ да чувашъ неземната музика, която пълни всичко. И като че излиза отъ всички скали, върхове, извори, треви, цвѣтя, дървета и звезди! Тѣ ти говорятъ, и ти разбирашъ тѣхния

говоръ! Той е молитвената имъ
пѣсенъ къмъ Великия!

Около тебе текатъ кристални
води, които даватъ безсмъртие; око-
ло тебъ дървета, които цъвтятъ и
зрѣятъ всѣки месецъ, и листата имъ
сж за изцеление на народитѣ.

Заради Възлюбления си ти оби-
чашъ всички, защото въ всички виж-
дашъ *отблѣсъка на Неговата Кра-*
сота! И тѣхната любовъ къмъ тебъ
е Любовта на твоя Възлюбленъ!

Ти не обичашъ вече, но *ти самъ*
си Любовъ, ти самъ си *Чистота*, ти
самъ си *Невинностъ*, ти самъ си
Свѣтлина!

Ти всичко правишъ заради Въз-
любления си!

Поглеждашъ и виждашъ, че всич-
ко е хубаво!

И казвашъ:

„Разбрахъ, че *планътъ на Бити-*
ето е планъ на Любовта!

Всичко е Любовъ! Всичко е
Истина!“

Това е Любовта на душата!

Н А Р А Б О Т А !

Пробудената душа казва:

– Мина дългата нощ!

Дигнатъ е воалътъ отъ моитѣ
очи, и азъ разбирамъ вече:

Всичко е Красота! Всичко е Ра-
достъ!

Всичко е Чистота! Всичко е Лю-
бовъ!

Азъ обичамъ всички, понеже
Красотата, Радостъта, Чистотата и
Любовъта сж въ тѣхъ!

Ще отида при обезвѣренитѣ, за
да имъ дамъ отъ Свѣтлината, въ
която живѣя.

Ще отида при плачещитѣ, за да
имъ дамъ моята Радостъ.

Ще отида при отчаянитѣ, за да
ги утеша.

Ще отида при обремененитѣ, за
да имъ дамъ отъ моята Любовь!

Ще отида при всички, за да имъ
дамъ моя миръ!

И въ това е моята Радостъ!

Защото всички тѣ сж въ менъ, и
азъ въ тѣхъ.

Азъ отивамъ да служа.

***БЕЛЕЖКИ**

По замисъла на Беинсà Дунò поредицата „Свещени думи на Учителя“ е трябвало да се състои от ЕДИНАДЕСЕТ КНИГИ.

Преживе на автора е издадена само Книга първа - „Привет към ученика“. Преведена е на различни езици - есперанто (1940), френски (1953, 1990), английски (1994), руски (1999) и други езици.

Изданията на КНИГА ПЪРВА на български език са следните:

[Първо издание] София,
1938, 128 стр.

Второ издание, София, „Наука и изкуство“,
1992, 92 стр.

[Трето издание] Варна, „Логос/Сталкер“,
1992, 80 стр.

[Четвърто издание] том 1, София, „Всемир“,
1994, 96 стр.

[Пето издание] [Шумен] „Аихама“,
2000, 160 стр.

ШЕСТО ИЗДАНИЕ, София, „Бяло Братство“,
2002, 128 стр.

От редакторите

**Изцяло осъществено безвъзмездно от
приятели, настоящето издание е изготвено
по първото от 1938 г., като е запазен
правописът на оригинала.**

**Беинсà Дунò
(Петър Константинов Дънов, 1864-1944)
СВЕЩЕНИ ДУМИ НА УЧИТЕЛЯ
Привет към ученика
(Книга първа)***

Шесто издание

**Формат 74x90/16
6 коли
Тираж 1000**

Печат „Образование и наука“ ЕАД

**© Общество БЯЛО БРАТСТВО, София, 2002
© Издателство „Бяло Братство“, София, 2002**

ISBN 954-744-024-1